

HelleMonster meeting 2002

Deze meeting (De 17^e Morse Meeting) zal worden gehouden op donderdag 25 april 2002 in het Omroepmuseum te Hilversum.

Het programma ziet er als volgt uit:

- 10:00 – 10:30 Inloop van de genodigden met koffie en gebak.
- 10:30 – 11:00 Welkomst woord en mededelingen
- 11:00 – 12:30 Introductievideo en rondleiding door het museum.
- 12:30 – 13:30 zelfstandig museumbezoek
- 13:30 Lunch en onderling QSO.

De kosten voor de meeting zijn 7,00 Euro per persoon. Inclusief koffie en gebak bij de ontvangst.

De lunch is voor eigen rekening en mag u zelf samenstellen via de zogenoemde “counter” van het shopping centrum.

Ook als u alleen koffie of een ander drankje neemt, is dat geen bezwaar. Het belangrijkste is dat we gezellig met elkaar een eyeball qso kunnen hebben.

Belangstellenden kunnen zich opgeven door overmaken van 7,00 Euro op Giro nr. 900.28.93

t.n.v. T. Meijs-Nijssen e/o
Achterweg 18
3248 AA Melissant

Onder vermelding van uw naam en adres.

Ook graag aangeven of u 65+ bent i.v.m. korting die we dan kunnen krijgen.

We zien u graag op 25 april 2002 terug en hopen dat het weer net zo'n succes wordt als de vorige keer.

De crew van HelleMonster.

Route beschrijving:

Auto

Vanuit Amsterdam (A1):

- Afslag Laren/Hilversum Noord-Mediapark, afrit 9.
- Bij verkeerslichten links, richting Hilversum-Mediapark.
- Bij rotonde richting 'Ring Oost' (3/4 omrijden)
- K. Onnesweg volgen tot kruising met dubbele verkeerslichten.
- Linksaf richting 'Ring' en 'H-Ziekenhuis': Oosterweg.
- Na spoorweg kruising eerste rechts: Oude Amersfoortseweg.
- Na ca. 200 meter rechts: inrit van het NAA Omroepmuseum.

Vanuit Amersfoort (A1):

- Afslag: Soest-Baarn (Noord)-Hilversum (A27) afrit 10.
- Afslag: Hilversum- Utrecht- Almere (A27)
- Afslag: Hilversum-Utrecht (A27)
- Afslag Hilversum (A27) afrit 33
- Zie verder bij Utrecht/Almere.

Vanuit Utrecht of Almere (A27):

Afslag Hilversum afrit 33.

Bij verkeerslichten rechtdoor, richting 'Ring Oost'.

Borden 'Ring' volgen.

Bij vierde verkeerslichten linksaf: Van Riebeeckweg.

Eerste straat rechts: W. Bontekoestraat.

Aan het einde linksaf: Oude Amersfoortseweg.

Na ca. 150 meter rechtsaf: inrit van het NAA omroepmuseum.

Voor degene die met de trein komen,

U moet zijn op "Hilversum Sportpark". *En niet vergeten dat u de stoptrein moet nemen.*

Donderdag, 25 april 2002.

Zaal open 10:00

Iedereen aanwezig 10:30

Looptijd 5 minuten

Utrecht Centraal 09:54 10:10

H'sum Sportpark 10:06 10:20

A'dam Centraal 09:17 09:39 09:47

H'sum Sportpark 09:54 10:15 10:24

ROUTEBESCHRIJVING

Vanuit Amsterdam (A4)

Afslag Laren-Hilversum Hoord-Media Park

Vanuit Amersfoort (A1)

Afslag Soest-Baarn (noord)-Hilversum (A27)

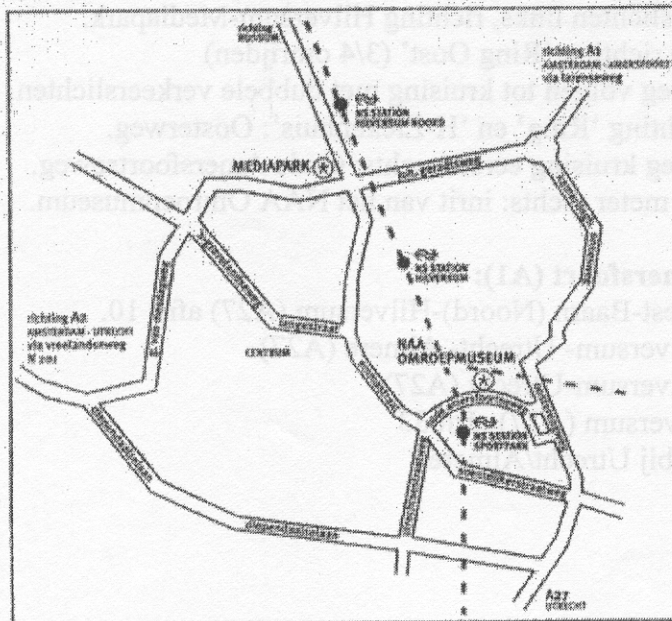
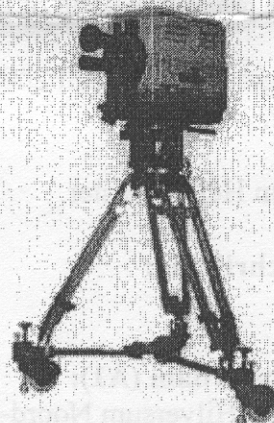
Afslag Hilversum-Utrecht-Almere (A27)

Afslag Hilversum-Utrecht (A27)

Afslag Hilversum (A27)

Vanuit Utrecht of Almere (A27)

Afslag: Hilversum

HelleMonster

Modus Morse !

Signalen uit de ether
en van
zingende draden

Redactie:

Monika Pouw-Arnold PA3FBF/NL10416
Raadhuislaan 31
3641 EG Mijdrecht
tel/fax: 0297-28 59 47
e-mail: Mel.Arnold@inter.NL.net

Cartoons:

Maroeska van Veen en Dick Kraayveld PA3ALM

Webmaster:

Paul de Keizer PA3AQL
Distel 16
3191 RC Hoogvliet
tel: 010-4165462
e-mail: pa3aql@qsl.net

Abonnementen:

Gerard en Thea Meijs, PA3HBP en PA3AAE
Achterweg 18
3248 AA Melissant
tel: 0187-603808
e-mail: thea@tomaatnet.nl

Homepage:

<http://www.qsl.net/pa3aql/hm>

Prijs:

Euro 12,00 of f26,40 per jaar
losse nummers Euro 3,80 of f8,40 per stuk
Overmaken onder vermelding van volledig adres naar
giro 900 28 93
t.n.v. T. Meijs-Nijssen
Achterweg 18
3248 AA Melissant

HelleMonster verschijnt 4 maal per jaar rond de seizoenswisselingen

Publicatie van Artikelen uit HelleMonster in andere bladen is alleen mogelijk na schriftelijke toestemming van de auteur

Bladvullend gewauwel

Middelburgse Pecuniadienst is watching us.....

Schreef ik U in het zomernummer over “Wat er allemaal fout kan gaan” en in het herfstnummer “Komt al het goede uit Mijdrecht”, dacht ik, dat het een beetje rustiger zou worden, in ons kleine huisje.

Nou, het lot besliste totaal anders hoor, maar laat ik bij het begin beginnen, dan wordt het misschien wat duidelijker.

Zoals elke eerlijke Nederlander, vul ik altijd naar waarheid mijn belastingbiljet in en stuur dat via de pc op, naar de jongens, die het “Niet leuker kunnen maken, maar wel Makkelijker”.

Groot was dan ook mijn verwondering, toen ik tien dagen geleden een brief van de belasting inspecteur kreeg, met daarin de opmerking: “Via internet handelt U in het boek de Vonkenboer, waarom hebt U dit niet vermeld in Uw belastingopgave van 2000? Ik vraag U, Uw afschriften van bank en giro aan mij op te sturen in de bijgesloten enveloppe. U kunt ook een mondelinge uitleg aanvragen”.

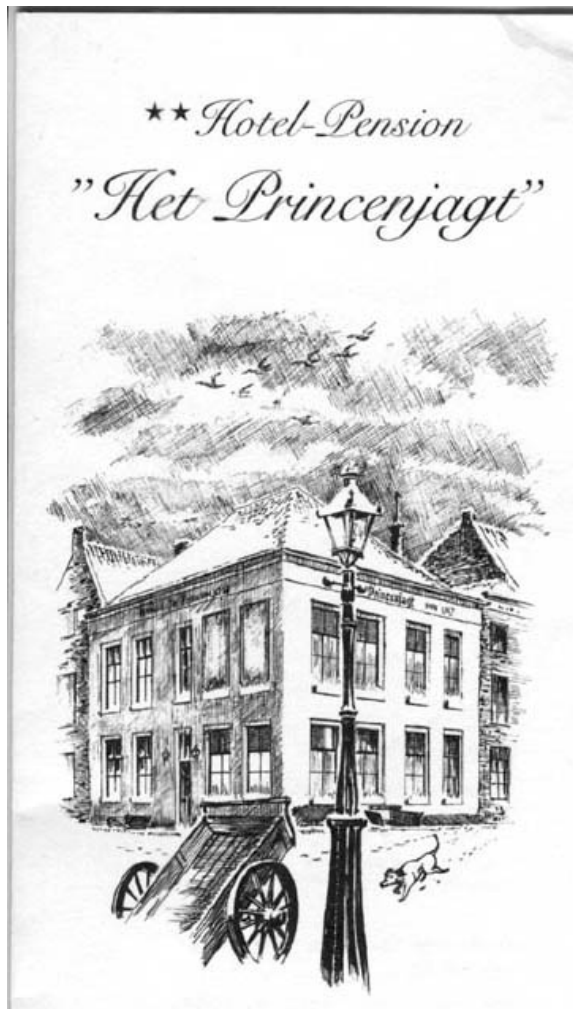
Even een aantal punten, het ging over het belastingjaar 2000, terwijl zowel Hellemonster als de Vonkenboer, pas in 2001 verschenen. De toonzetting van de brief kwam mij een beetje te hard over, alsof ik een grote oplichter was.

Bij de meeste mensen is het zo denk ik, dat als zij zo’n brief van de inspecteur krijgen, hen de schrik om het hart slaat, bij mij echter niet, zeker niet, als ik weet, dat ik niets verkeerd gedaan heb, ik ga dan juist de confrontatie aan.

Ik heb de inspecteur opgebeld en hem de zaak uitgelegd, maar hij bleef erbij, dat ik de afschriften op moest sturen. Ik heb er toen op gestaan, dat ik hem de zaak persoonlijk uit wilde leggen. Dat was helemaal niet nodig, alleen de afschriften waren voldoende, maar ik had mijn tanden al in de zaak gezet en dan laat ik niet meer los. Op mijn vraag, hoe hij aan de informatie kwam, vertelde hij me, dat ook de belastingdienst en de FIOD regelmatig over internet surfen, om naar dit soort activiteiten te zoeken. Ik geloofde er geen barst van!

Goed, we hebben een afspraak voor een ontmoeting gemaakt, waarbij mij nogmaals op het hart werd gedrukt, dat al deze moeite van zijn kant niet hoefde.

Nou ben ik iemand, die er een hekel aan heeft, om vroeg in de ochtend het scheermes over de wangen te halen, met alle risico’s van ernstige

verwondingen en daarna snel een¹ boterham in de mond te proppen. Bovendien verken ik het oorlogsterrein graag een dag van te voren, dus besloten Thea en ik de zaak om te draaien. Van de nood maakten wij een deugd, we besloten om lekker twee dagen naar Zeeland te gaan, ons te laten verwennen in een klein hotelletje en tussendoor ook even deze zaak op te lossen.

Het hotel “Prinsenjacht” is inderdaad een leuk hotelletje, waar wij bijzonder vriendelijk werden ontvangen. We hadden een kamer met ontbijt, toilet en badkamer.

Nou, wat betreft toilet en badkamer, daar moest ik wel even aan wennen hoor. Deze zaak was ingebouwd in een diepe kast en gescheiden van de slaapkamer, door een Louvredeur, U weet wel, met van die half open latjes, waar je

doorheen kunt kijken. Nou ben ik helemaal niet te verlegen, om in het bijzijn van Thea in mijn blootje te lopen, nee het gaat om een totaal andere zaak.

Kijk, ik ben een stugge roker, Thea ook, maar in de slaapkamer wordt nooit gerookt. Maar wat denkt U van andere lichamelijke behoeften? Als je daar je behoeften moet doen, met allerlei onbestemde geluiden en wat te denken van de onwelriekende geuren? Men kan dit toch niet liefde bevorderend noemen? De oplossing werd gevonden, door om de beurt gebruik te maken van het toilet, terwijl de ander dan maar een ommetje ging maken.

We hebben vele wandelingen in Middelburg gemaakt en menig terrasje bezocht, met een lekker bakje koffie en een stuk gebak erbij.

Leuke tijd, maar het moment breekt toch aan, voor het bezoek aan de weledele belasting inspecteur. Zijn naam mag ik niet noemen, vanwege de wet op de privacy.

Het regende pijpenstelen, toen wij een plekje voor de auto moesten zoeken en naar de ingang liepen. Een zeer slecht voorteken?

We werden binnen gelaten in een klein kamertje, door een deur, die alleen van binnenuit kon worden geopend. Bij de ingang twee stoelen, waar wij op mochten gaan zitten, dan een tafel en aan de andere kant weer een deur, waardoor de inspecteur de kamer kon verlaten. Ik vermoed dus, dat men daar wel eens met geweld te maken heeft, maar Thea en ik stralen slechts “menslievendheid” uit.

Zoals een echte inspecteur behoort te zijn, keek hij ons zeer wantrouwend aan. Thea had de gehele administratie netjes op de pc uitgeprint, de toestemming van de VERON verleend aan Monika, om de Vonkenboer opnieuw uit te geven etc etc.

Ik had mijn, met de hand geschreven kasboek bij me en we kregen volop de tijd, om alles uit te leggen.

Langzamerhand verdween het wantrouwen en maakte plaats voor een glimlach.

De man was gelukkig een beetje bekend, met de wereld van de radio amateurs en misschien heeft dit ook wel bijgedragen tot een steeds meer ontspannen atmosfeer.

Toen de inspecteur alles had doorgenomen, kwam hij tot de conclusie, dat wij als redactie van Hellemonster, niets onwettigs deden en bij het afscheid van hem wenste hij ons nog veel succes toe met onze activiteiten.

Hij verzekerde ons nogmaals, dat de FIOD en de belastingdienst via internet alles bekeken, naar malafide praktijken, maar hij kon mij er niet van overtuigen, dat het in dit geval ook zo gegaan was.

Na onze klinkende overwinning, want zo beschouw ik dit geval toch, zijn Thea en ik nog lekker wezen eten en hebben daarna de terugreis naar Melissant weer aanvaard.

De gehele gang van zaken aan de rest van de redactie gemeld en ik kon me gelukkig weer terugtrekken op mijn eigen gescheiden toiletje. 's-Nachts weer lekker in mijn eigen bedje geslapen en de volgende dag was ik weer zo fris als een hoentje.

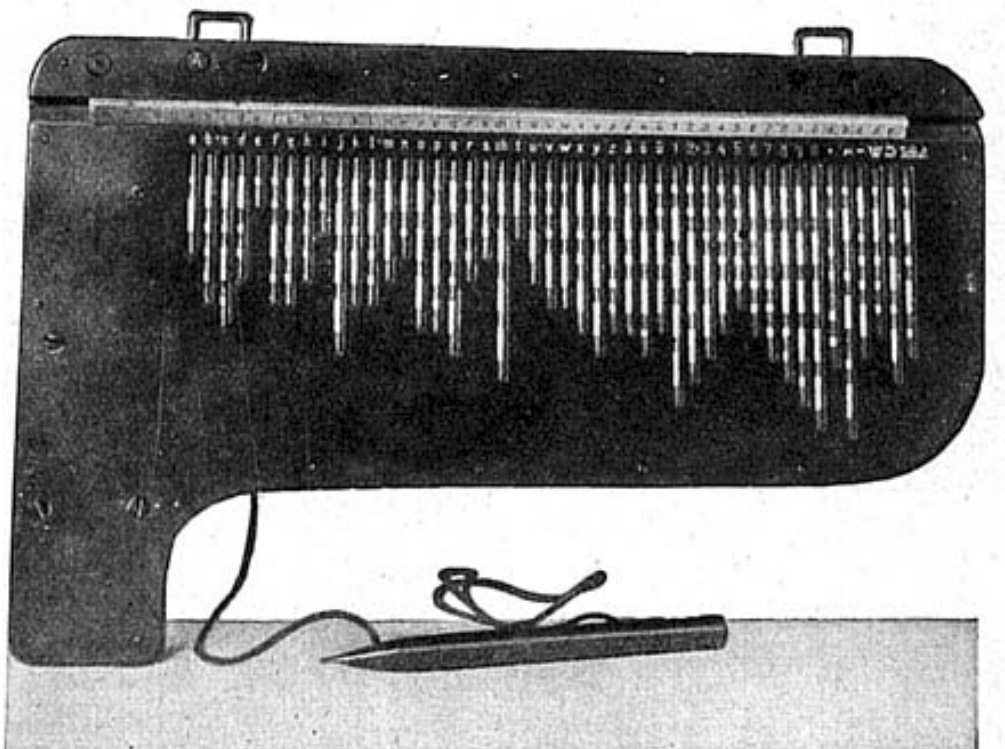
Ik vond het toch belangrijk genoeg, om U als abonnee van Hellemonster, van de gang van zaken op de hoogte te houden en dat wij gewoon door kunnen gaan, met het uitgeven van ons blad.

Weest niet bang, de kosten van ons bezoek aan Zeeland, zijn door ons zelf betaald, want wij gingen toch lekker even recreëren in Middelburg?

Vanuit mijn kleine huisje wensen Thea en ik U gezondheid en een lang leven toe, des te langer kunt U abonnee blijven.

88/73 Thea/PA3HBP en Gerard/PA3AAE.

Wat is dat nou ????

Een seingever, zoals die in de jaren 1920 in vliegtuigen gebruikt werd door piloten.

Het paneel bevatte groeven, voor elk karakter één. In de groeven was de morsecode in messing uitgevoerd. De strippen hadden verbinding met een gemeenschappelijke messingonderlaag. De pen bevatte een messing stift, die de tweede verbinding van de seingever vormde. Door nu de stift in de groeven te bewegen (niet te snel!) werd voor elk beschikbaar karakter de morsecode gegenereerd. Een mogelijk oplossing voor hen die het seinen niet onder de knie kunnen krijgen!!??

Sjaak Tessers

Wie goed doet.....

Als iemand in moeilijkheden komt, moet je als het mogelijk is, helpen. Nu heb ik, in mijn 81 levensjaren ervaren, dat de spreuk: "Wie goed doet goed ontmoet", zeker opgaat.

Wat gebeurde er. Op een dag kwam er iemand, met een geschrokken gezicht, mijn tandtechnisch bedrijfje binnen en vroeg, of ik direct zijn bovenprothese kon repareren, want over een uur zou zijn grote baas bij de PTT, iets komen bespreken!! "Nou, kom maar op", zei ik en binnen de tijd was het gebit weer zo goed als nieuw.

In de tijd van wachten, hebben we zitten praten over mijn hobby, zendamateurisme. In die tijd was ik nog PE1GWT, dus was bezig met het cw leren.

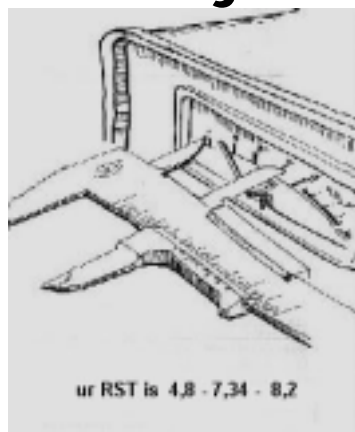

Een dag later kwam de persoon weer binnen en had een doosje in zijn hand. Hij gaf me het doosje met de mededeling dat ik er maar lang plezier van mocht beleven en meteen was hij weer weg!! Jammer, jammer, ik heb hem nooit

kunnen bedanken voor het cadeautje Het was een originele PTT seinsleutel, geheel gereviseerd. De nodige initialen van de monteur stonden er ook op en hij was gedateerd op 1900, een echt museumstuk!! Zo zie je maar weer, het komt goed, als je goed doet.

Jan/PA3CJS

3551, daar ben je nooit alleen

MIJN WEG "NAAR ZEE" BIJ DE MARINE

Thuis hadden wij het niet breed en ik ging naar een piekfijne Middelbare School in de binnenstad. Pa zat in de Oost en soms ging ik met de fiets naar de Overzeese Bank om voor Moeder de legatie te gaan afhalen. Zij gaf mij dan een briefje als machtiging mee. Op de weg terug bracht ik dan fish and chips mee voor het avondeten. Ik moest dan wel hard rijden anders was het intussen koud geworden en smaakte

het niet meer zo goed.

Eigenlijk had ik al lang een baan moeten zoeken, want ik stond kort voor het eindexamen. Er hing op school een reclame voor een opleiding tot telegrafist ter koopvaardij met een seinsleutel en een stuk van een scheepsmast met een radarantenne. Ik wilde wel naar zee en radio vond ik wel interessant.

Echter nog eens twee jaren naar school gaan dat zat niet erin; wij waren er niet rijk genoeg voor.

Toen ik een grote advertentie las in de Haagse Courant met een foto van een vrolijk kijkende marineman erbij, dacht ik er eens aan de Marine Voorlichting te gaan schrijven.

Moeder had ik reeds verteld, dat ik iets over radio zou willen leren en ook vertelde ik haar van de opleiding op de Zeevaartschool of bij Radio Holland in Rotterdam.

"Ga nu eerst je examen halen" had zij geantwoord en dat was het dan wel. Toen het antwoord van de Marine kwam en ik moeder ermee benaderde omdat zij moest ondertekenen, had ze liever dat ik eerst naar school ging. Heel veel jaren later wist ik dat zij mij nog twee jaren thuis wilde hebben. Ik was toen wel goed op school en slaagde voor het eindexamen. Moeder was er zo blij om en wij gingen samen, in de stad lekker ergens eten.

Op de radioschool in Rotterdam was ik niet meer zo goed. Scheepskunde en Aardrijkskunde, radiovoorschriften en het seinen en opnemen ging wel goed. Ik had echter moeilijkheden met de radiotechniek en ik haalde het met een vijfje bij de Inspectie voor de Zeevaartradio in Den Haag.

Bij de Koninklijke Marine wisten zij van mijn succes en prompt werd ik

opgeroepen. om mijn dienstplicht te vervullen. Het was de tijd van oorlogsdreiging toen Nikita met de hak van zijn schoen trommelde ,en het zag er niet goed uit.

In het Marine-Opkomst-Centrum in Hilversum kwam ik met drie klasgenoten van de school in Rotterdam tezamen en uit de school in Amsterdam kwamen er ook zes of zeven telegrafisten om het Vaderland te gaan verdedigen. (Hi) In onze bak waren ook enige tolken die Russisch moesten leren en als KTC8 werden wij geleid door onze kwartiermeester Ries en wij leerden bij hem Rang en Standen, Onderscheidingstekens, Wapenkunde en vlaggen, krijgstuft en wetten en voorschriften.

Wij waren een kaderklas en dus moesten wij de besten zijn. Onze kwartiermeester was een fijne vent vonden wij! Schieten leerde ons de Korporaals-Marinier en bij het jaarlijkse defilé moesten wij als Kader de beste vlag van hem krijgen.

Wij leerden in Hilversum ook om een morsetekst direct in de Olivetti schrijfmachine te kunnen typen, natuurlijk blind en met tien vinger systeem.

Oefenzender seinschool

Toen gingen wij naar de Marineverbindingsschool in Amsterdam.

Na tot eerste klas te zijn bevorderd, kwam ik na veel praktijk aan de radio en met een hoog tempo, voor het korporaalexamen tenslotte naar Noordwijk Radio.

Voor het station van Leiden werd je afgehaald met een grote truck, die ons in de

duinen, bij Noordwijk bracht.

Na het avondeten ging je dan

maffen want, om kort voor middernacht begon de luisterwacht op het station. Er waren ook twee man van de Rijksluchtvaartdienst op wacht voor vliegtuigen en natuurlijk de mannen van het bewakingscorps. Dan zat je de hele nacht achter de HRO-ontvangers die tevoren met een meetzender precies waren gekalibreerd op de luisterfrequenties.

Als je moest zenden. stak je de Junker sleutel in een. kastje en dan ging een rood lampje branden en je sleutelde dan een sterke zender op afstand, want in Noordwijk staan slechts twee ontvangantennes .

Voor de algemene berichtgeving stond er in een tweede zaal een Hell schrijver waarin je steeds weer nieuwe bandjes liet lopen en soms sleutelde ik met de hand een deel van deze mededelingen aan de schepen der Koninklijke Marine op zee. De dagelijkse leiding van het station had een oudere sergeant-majoor en gedurende de nachtdienst was er een goede sergeant met veel dienst ervaring. Er was ook nog een. beroepskorporaal en telegrafist van wie ik veel kon leren.

Om bij de marine korporaal te worden moesten bijna zes jaren dienst worden gedaan en nadat ik op Valkenburg werd bevorderd was ik nooit zo goed als een echte “beroeps”

Onvergetelijk was het voor mij, toen ik, in de vroege morgen achter de HRO zittend, het QTP van der Karel Doorman vanuit Buenos Aires opnam en het tenslotte per telex aan de commandant der zeestrijdkrachten Nederland doorgaf.

Spannend was het oppassen op de gedoken onderzeeboten., die tijdig en als tevoren gemeld, moesten opduiken.

Ik diende ook nog op de Zeven Provinciën en was in Zuid Engeland en in Noord Ierland. Wij bezochten de Duitse haven Emden en oefenden in de Noordzee met Duitse fregatten der Fletcherklasse.

We werden begeleid door de Nederlandse jagers Friesland, Groningen, Overijssel en de onderzeeboten Zeeleeuw en Dolfijn. Tenslotte bezochten wij Bergen in Noorwegen.

Ik heb nergens later een betere rijsttafel genoten dan bij de Koninklijke Marine. Vooral kon je lekker eten in de Marinekazerne in Amsterdam.

Later bij de koopvaardij ben ik blij de leerschool van de marine te hebben moeten doorlopen en ik heb er mijn hele leven. goede herinneringen aan gehad.

Tenslotte kreeg ik groot verlof in Voorschoten, waar ik bijna twee jaren te voren eens als burger werd opgenomen in de schoot van de Nederlandse Marine.

Wie zich herkent op de bijgaande foto's van KTC8 moge zich melden.

Ik zoek Lox den Holder, Gerard, Piet Schaap en Chris.

Ook Louis (links beneden) en de man die zijn hand op mijn marine pet legde.....

Ik ben hen nooit vergeten

Very 73 aan alle HelleMonsters en tot horens,
Wim/DJoPM

Op de foto:KTS8 van 1959 tot1960

Gerard is de tweede van links, hij staat.

Lox den Holder knielt in het midden

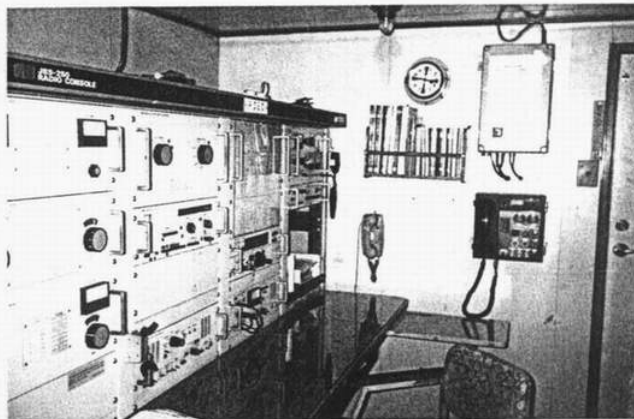
Piet Schaap uit Katwijk staat niet op de foto

Chris staat en heeft geen muts op

Louis is de hurkende persoon, links

Ze zijn later allemaal Radio Officier geworden bij de koopvaardij en hebben allemaal over de wereldzeeën gezworven.

Wie kent hen of wie heeft hen de laatste tijd nog gezien?

De lege stoel in de radiohut spreekt voor zich; de sparks is al jaren met pensioen.

HelleMonster in Apeldoorn

Al weer maanden geleden, nam de redactie van ons blad contact op met de VERON, met de vraag, of wij ons mochten presenteren op de dag van de Amateur te Apeldoorn.

Het zou toch wel leuk zijn, om een heleboel van onze abonnees eens werkelijk te kunnen zien en ook gewoon een praatje te maken, met bezoekers van zo'n evenement.

Zelf dacht ik, dat het eigenlijk andersom zou zijn, de abonnees konden nu eens zien, hoe die oprichters van HelleMonster er nu uitzagen, want onze portretten staan dan wel op de homepage, maar foto's zijn toch altijd anders dan de werkelijkheid.

Veel dingen moesten geregeld worden, een banier met de naam van het blad, posters met de afbeelding van HelleMonster, van onze inmiddels uitgegeven nummers en niet te vergeten, de poster, met de aanbieding van de Vonkenboer, met het portret van Rinus er op.

Als je voor het eerst meedoet aan zo'n evenement, weet je niet precies, hoe je de stand in moet richten, maar zoals altijd bij ons, vlogen de e-mails met ideeën heen en weer en uiteindelijk was alles voor elkaar en wist een ieder, wat hij mee moest nemen, of waar hij of zij voor moest zorgen.

De dag brak aan en wij moesten al zeer vroeg uit de veren, hetgeen voor Thea en mij een wel zeer pijnlijke ervaring is, daar wij niet van die vroege vogels zijn.

Wij hadden plaats C10 toegewezen gekregen en bij aankomst bij de Amerikahal, laadden we al onze spullen uit en gingen op zoek, naar onze stand.

Blij verrast waren we, toen we zagen, dat onze buurman Cor Moerman was, U weet wel, van het Corver Museum te Budel. Een praatje en een geintje, want Cor wilde wel graag een nette stand naast zich hebben en geen Hellezooitje.

Achter ons stond de stand van de SRS, dus we zaten lekker tussen de jongens, die nog knutselen en leuke verhalen te vertellen hebben.

Ook nog even de stand van de MARAC-jongens bezocht en daar de presentielijst getekend.

De stand werd zeer kleurrijk door de drie liefvallige dames ingericht en de bezoekers konden komen.

Nou, dat hebben we geweten hoor, als bijen zwermde ze om de stand heen en heel veel mensen konden we uitleg geven omtrent ons blad. Zes complete jaargangen hebben we verkocht, vijf mensen meldde zich tegelijk aan als nieuwe abonnee en anderen namen een proefnummer en wat folders mee.

Ook hebben we veel mensen blij kunnen maken, met het opnieuw uitgegeven boek de "Vonkenboer".

We mochten veel oude bekenden begroeten en maakten ook kennis met veel mensen, die we wel van de sleutel kenden, maar nog nooit gezien hadden.

Het blijkt, dat veel mensen onze stand met de drie spetters van meiden de moeite waard vonden, want veel foto's werden gemaakt, ik denk, om thuis nog eens te genieten van de uitstraling van onze Hellemeiden HI.

Zoals elk jaar, werd door de VERON weer de vonkenboer cw wedstrijd gehouden, onder leiding van Maarten Cattenstart/PA3GMB.

Wij van de redactie hadden het idee, om nu eens de verliezer een leuk aandenken te geven, i.p.v. de winnaar. Gevraagd werd aan Dik Kroon/PA3GRI, of hij een mini sleuteltje kon maken en het resultaat was

mini sleuteltje

verbluffend. Het sleuteltje is slechts 1,5 cm groot en kan ook nog echt op en neer gaan. Dik, hartstikke bedankt voor je meesterstukje van techniek.

De wedstrijd was een daverend succes voor HelleMonster, want met een gedeelde eerste plaats had PA0DIN de meeste punten n.l. 35 en Monika/PA3FBF werd tweede met 34 punten. Zij had zelfs nog een stuk kunnen nemen met een

snelheid van 70 w/m. Beiden zijn lid van HelleMonster, dus mag ik gerust een beetje trots zijn, vind ik. Ik wil ze van achter mijn toetsenbord dan ook van harte feliciteren, met deze enorme prestatie, want als ex-professional, moet ik toch bekennen, dat ik het ze niet na zou kunnen doen.

Zoals gezegd, Maarten Cattenstart die alles in goede banen leidde, kondigde de prijs voor de verliezer aan als de “Poedelprijs”, en die was gewonnen door PA7HPH/ Hans Jansen, die de prijs in ontvangst kon nemen. Het bijzondere aan deze prijs is, dat het een unicum is, want deze mini sleutel wordt slechts eenmaal gemaakt. Ook de oorkonde van echtheid is inmiddels met de postkoets naar hem onderweg.

Hans Jansen PA7HPH wordt gehuldigd door Monika PA3FBF

Na dit alles, keerde iedereen weer terug naar de stands en begon het afbreken en inpakken weer, om de thuisreis te aanvaarden.

De enige grote hindernis was nog de omleiding bij Utrecht, want daar werd aan de weg gewerkt en kwamen wij toch met nog een uur vertraging aan in Melissant.

We waren ontzettend moe, maar dat was niet belangrijk. Veel meer overheerste een voldaan gevoel, dat de dag zo leuk was geweest, met veel leuke gesprekken met een heleboel leuke mensen.

Ik hoop, dat de foto's een beetje beeld geven van stand van ons blad, daar ze natuurlijk een beetje verkleind moeten worden, zodat ze passen in ons kleine blad, maar een klein blad kan toch groot zijn in zijn doel en idealisme.

Gegroet vanuit mijn kleine huisje en ik hoop jullie allemaal volgend jaar weer te zien.

73 Gerard/PA3AAE

Verhaal van een amateur telegrafist

Hopelijk mag ik mezelf zo noemen door al die profs die dit lezen. Zo niet, dan veranderen ze misschien van gedachten na het lezen van dit verhaal.

Met veel genoegen lees ik altijd die sterke verhalen van de beroeps telegrafisten hier in HelleMonster en begin ik bijna spijt te krijgen dat ik toentertijd een ander beroep heb gekozen.

Een klein beetje kan ik wel meepraten, want een klein deel van mijn werkzame leven verbleef ik ook op schepen. Of liever IN schepen, ik werkte in de machine kamer.

Diverse van die telegrafisten heb ik dus wel gekend. Dat waren die wazige figuren die daar eenzaam in hun radiohut hun geheimzinnige werk deden.

Maar helaas terug draaien is niet mogelijk, daarom moet ik er maar mee leren leven dat ik geen sparks ben geweest.

Paul tijdens een velddag achter de sleutel

Gelukkig heb ik het radio zendamateurisme ontdekt en kan ik toch een klein beetje mee doen met die schone kunst van het morse want, daar ben ik toch langzamerhand aan verknocht geraakt.

Regelmatig luister ik op 3551 naar de mannen die daar met een uitgebreide rag chew bezig zijn en soms durf ik het ook nog aan om mij, heel bedeesd, in te melden.

Door het vele luisteren naar hun qso's heb ik aardig wat ervaring opgedaan en gaat het me steeds beter af.

Bovendien heb ik in de buurt een maatje gevonden met wie ik bijna dagelijks een qso heb van een half uur tot drie kwartier.

We begonnen toen hij net geslaagd was voor de A licentie. Ik was toen, in zijn ogen een crack want ik zat al boven de 12 wpm. En had al veel ervaring op de HF banden met standaard qso's. Eerst oefenden we uitsluitend in standaard qso's maar langzamerhand werden het hele verhalen. Samen hebben we toen onze snelheid opgevoerd. Eerst door alles op te schrijven wat kilometers papier koste, maar langzamerhand werd de snelheid voor mij zo hoog, dat ik het niet meer kon bijhouden met schrijven, zodat ik genoodzaakt was om te proberen het uit mijn hoofd op te nemen. Dat koste erg veel moeite in het begin. Vooral bij langere woorden raakte ik snel de draad kwijt.

Dit doen we al een aantal jaren en ik kan nu zeggen dat ik op mijn maximum zit van ca. 25 wpm. Sneller willen mijn vingers gewoon niet. Richard, dat is dat maatje, is denk ik nog niet aan zijn maximum want hij seint naar mij met ca 28 – 30 wpm. Maar hij is dan ook veel jonger dan ik. Die zie ik nog wel een keer meedoen met de super vonkenboer wedstrijd. Uiteraard werken we beide met een elbug. Met de standaard koperklopper kom ik niet zo ver boven de 12 wpm. Omdat ik die bijna nooit meer gebruikt heb. Soms wil ik nog wel eens meedoen met de straight key contest met de hand sleutel. Want dat is niet zo'n lange contest en er worden meer gegevens uitgewisseld dan alleen rapport en volgnummer.

Verder heb ik nog een vibroplex waar af en toe wel eens mee geoefend wordt maar dat gaat niet zoals ik eigenlijk zou willen. Waarschijnlijk ook een kwestie van leeftijd.

Zoals u ziet waarde profs, ook amateurs kunnen het leren als ze maar willen en hun best daarvoor doen.

Hopelijk ontmoeten we elkaar nog wel eens op één van de amateur-bandens.

73 cu, PA3AQL

De Zondagochtend Marac CW ronde is verhuisd

De Marac zondagochtend CW ronde is verhuisd van 3.555 MHz naar 7.015 MHz

De Marac ronde begint om 10.00 uur lt. en is altijd erg gezellig

Geen smokkelwaar aan boord....

Op het ms. Tjitjalengka/PIAD van de K.J.C.P.L. – thuishaven Hongkong, waar de maatschappij Royal Interocean Lines RIL heette- bestond de equipage uit Nederlandse officieren en een Chinese bemanning. De enige Chinese officier was een purser, speciaal aan boord voor die

bemanning.

In Hongkong zetelde Ah Sing –een topfiguur- die voor het aanmonstern van de Chinezen zorgde, die voor de gehele reis \$Hkg 1,= als salaris kregen. Hun inkomen dienden zij verder zelf te regelen, hetgeen dan ook ruimschoots plaats vond in de vorm van smokkel. Deze smokkelwaar bestond onder andere uit namaak Ronson aanstekers uit Japan of papegaaien uit Brazilië. Wat niet werd gesmokkeld –voor zover ons bekend- waren drugs.

Dat de heren een fortuin maakten, bleek wel, toen mijn hutbediende -met de launch Tji aankomende bij Blake Pier- met gemalin in een gloednieuwe Chevrolet stapten. In die tijd waren wij blij met een goede fiets. Het mooiste is, dat hij mij -toen ik hem een fooi van \$Hkg50,= (toen ± f 30,=) gaf- uitbundig bedankte.

Wij voeren in de ASAS-lijn, hetgeen wil zeggen, tussen Japan en Zuid-Amerika. We deden vanuit Kaapstad –soms via Tristan da Cuña- eerst Rio de Janeiro aan en vervolgens Santos, Montevideo en Buenos Aires.

Vandaar ging de reis via deze plaatsen weer terug naar Kaapstad.

In Argentinië en Brazilië kochten de Chinezen een enorm aantal papegaaien. Deze vogels werden in hun hutten, uitkomende op de walegang gestationeerd. Moest je beneden zijn, dan werd je horendol van het lawaai, dat die vogels maakten. Je kon nauwelijks normaal spreken, zo'n herrie was

het. Je hoefde met de dieren geen medelijden te hebben, want ze werden uitstekend verzorgd. Het was uiteindelijk hun handelswaar.

Het invoeren in Zuid-Afrika –het zelfs aan boord hebben- van vogels uit Zuid-Amerika was ten strengste verboden. Een dag voor aankomst in Kaapstad, werd op de gebruikelijke ronde door het schip door de kapitein, 1^e stuurman, etc., de Chinese purser verzocht ervoor te zorgen, dat geen vogels mochten worden aangetroffen bij aankomst en verblijf in de Zuid-Afrikaanse havens. De kapitein voegde er nog aan toe, dat hij iedereen zou kielhalen, als de vogels op enigerlei wijze zouden worden mishandeld. De Chinese purser zegde toe voor alles te zullen zorgen.

We waren nog niet in de haven of we kregen een leger “rammetjes” – douaniers, die het schip gingen door zoeken- aan boord. Elk verblijf grenzende aan de walegang en daaronder werd bijna letterlijk afgebroken. Schotten werden losgeschroefd, zodat men in de ruimten erachter kon kijken en in de machinekamer werd elk hoekje en gaatje gecontroleerd. Jammer voor hen, maar ze konden niets vinden en moesten derhalve noodgedwongen alles weer netjes in orde maken. Het geheel heeft een volle dag geduurd.

De dag na aankomst ging ik de wal op om brieven voor iedereen te posten, bankzaken te regelen en de nodige boodschappen voor mijzelf en de anderen te doen. Van het schip komende, liep je dan een hele brede kade af naar de uitgang, welke door een slagboom was afgesloten en waar het wachtgebouwtje van de douane stond. Voetgangers hadden een aparte smallere doorgang. Voor mij uit –zo’n 50 meter- liepen twee hutbedienden –Chinezen- druk met elkaar te praten. Zij waren al in de smallere doorgang, toen –tot mijn grote verbazing- uit een van de broekspijpen van de Chinees, die rechts liep, een papegaai duikelde. De –zich in het wachthuisje bevindende- douanier zag dit ook en kwam -als door een horzel gestoken- naar buiten stormen. Ik was inmiddels ook bij het wachtgebouwtje aangekomen en kon de conversatie uitstekend volgen. De douanier brulde tegen de Chinezen: “What ship?” en “That’s your bird”. De Chinees keek hem onverstoord aan en zei: “Me looksee no bild, me looksee bild, how can?” Wat de douanier ook zei, de Chinees bleef onverstoord steeds hetzelfde zinnetje zeggen en keek dan hulpeloos om zich heen, alsof hij zeggen wilde: “ik snap er niets van, wat wil die vent nu van mij?” De douanier vroeg aan mij van welk schip ik kwam. Ik gaf hem toen antwoord en hij liet mij passeren.

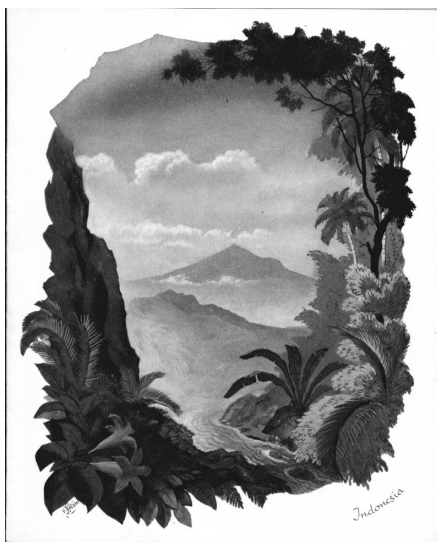
Terugkomend van mijn “zakelijke” werk aan de wal, leek het schip een

heksenketel. Waar je ook maar keek en of liep, overal waren de rammetjes. Vanaf de walegang en lager werd bijna letterlijk het schip gesloopt. Protesten hielpen geen zier. Men vond echter niets, maar dan ook niets. Tegen middernacht verliet een uiterst vermoeide groep douaniers het schip, nadat alles weer was opgebouwd.

Na Kaapstad voeren we nog naar Port Elisabeth en vervolgens East-London en Durban. In elke haven weer een leger rammetjes. Gevonden werd er ...niets.

We waren nog niet uit Durban vertrokken naar Mauritius of in de walegang was het weer een gekakel van jewelste. De papegaaien waren weer terug van weggeweest alsof er niets was gebeurd. Tot de dag van vandaag weet ik nog steeds niet waar ze die vogels hadden gelaten. De dieren waren volkomen gezond; de kapitein was uiterst tevreden, dat de Chinezen de dieren niet hadden mishandeld.

We voeren naar Japan en terug via Hongkong, Singapore, Mauritius naar Durban, een periode van ruim 2½ maand. Aldaar weer de gebruikelijke afbraak en wederopbouw van het onderschip. Weer werd niets gevonden. Toen we Kaapstad hadden verlaten op weg naar Zuid-Amerika, werd aan de officieren een chinees chow aangeboden door de bootsman en de voorman namens de Chinese bemanning, een chow die er niet om loog, zo uitgebreid en goed. De menu's waren zelfs met goudopdruk.

We vroegen: “waarom deze enorme eetpartij?”

“Well”, werd ons gezegd: “all bids sold and officels no looksee bids and no telling customs, thank you”.

ing. H.C. Polak

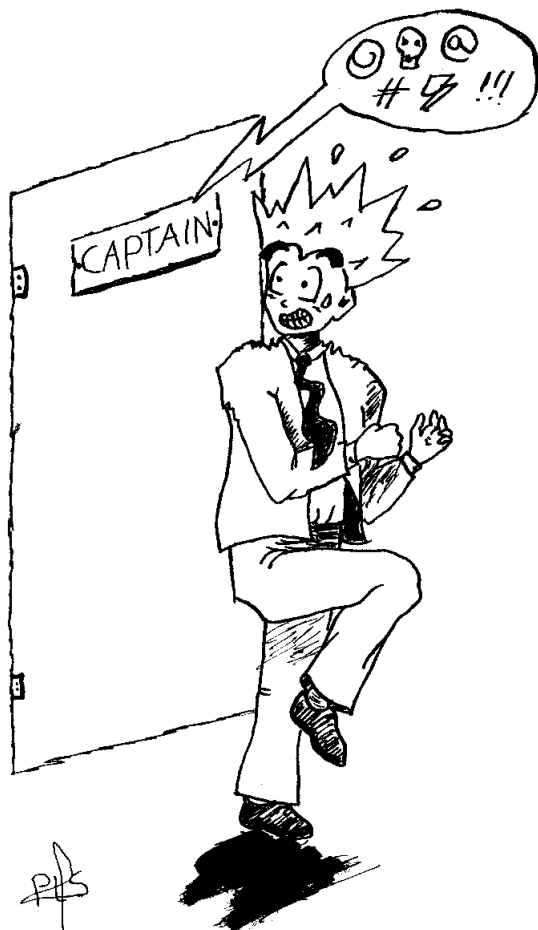
Mijn eerste schip

Captain Eigil Vesti was een grote blonde kerel van een jaar of veertig. Altijd in uniform, in de tropen wit, in koelere streken donkerblauw. Al vielen de mussen van de hitte dood van dak, hij hield altijd zijn pet op. De uitdrukking van die mussen klopt hier natuurlijk niet, op zee zijn er immers geen mussen.

De kapitein had en zeer gelijkmatig humeur en was bijna niet uit de plooi te krijgen, als dit toch eens gebeurde kon je beter uit zijn buurt blijven. Hij ontplofte dan namelijk als een tijdbom. Er straalde zo'n autoriteit van hem uit dat maar zeer weinigen het lef hadden hem een strobreed in de weg te leggen. Dat het ook een vriendelijke man was leerde ik in de twee jaar dat ik bij hem aan boord was. Hij was nogal ijdel, het gerucht ging dat hij bij het binnenvaren van de haven altijd een schoon uniform aantrok om een goeie indruk op de hoeren te maken. Of dat waar was is niet helemaal duidelijk we weten immers allemaal dat er op schepen enorm geroddeld wordt. Hij was niet alleen zeer netjes op zijn kleding maar ook de administratie van het schip moest puntgaaf in orde zijn. Daar ik hier ook mee te maken had, op een Noor is de telegrafist immers ook de administrateur kreeg ik regelmatig op mijn donder. Administratie en boekhouding zijn nooit mijn sterkste punten geweest. Ook was de kapitein zeer trots op zijn kennis van de engelse taal. Het kwam wel eens voor dat in een telegram een engels woord gebruikt moest worden dat hij niet uit zijn hoofd kende. Soms wist ik het echter wel en had het gauw opgeschreven. Dit soort grappen ontstemde hem zeer en dan sprak hij enige tijd niet meer tegen me. Gebeurde echter het omgekeerde dan was hij zo trots als een hond met zeven staarten. De eerste ontmoeting met de kapitein zal ik niet gauw vergeten.

Op het Noorse consulaat in Rotterdam had ik aangemonsterd op het vrachtschip ss "Candida". Het schip lag in Antwerpen in het droogdok om gerepareerd te worden. Behoorlijk zenuwachtig stapte ik uit de trein waarmee ik de reis gemaakt had van Rotterdam Centraal naar de stasie in Antwerpen. Vanwege een zeer zware koffer en ook omdat ik voor het eerst van mijn leven in Antwerpen was nam ik een taxi naar het schip. Keurig gekleed in een spiksplinternieuw uniform met pet, beklom ik de trap naar het dek van het vrachtschip. Het was een enorme chaotische puinhoop waarin ik terecht kwam, verroeste staalkabels, stapels ijzeren pijpen, stukken van een gesloopte machine en geen sterveling te zien. Heel voorzichtig schuifelde ik tussen dat vieze afval door. Ik was immers op

mijn "zondags", Ma zou het nooit goed gevonden hebben als zij mij had zien scharrelen tussen al dat ouwe ijzer. In een donkere gang, de elektriciteit was zeker afgesloten, viel ik bijna over een halfnaakte man die uit een trapgat omhoog klom. Toen ik hem vroeg "Where is the captain?" schrok hij nog meer dan ik. Zonder iets te zeggen wees hij naar een trap die naar een hoger gelegen dek leidde. Na veel gesjouw kwam ik in een gang met aan weerszijden houten deuren. Ook hier was het nog vrij donker, mijn ogen wenden blijkbaar aan de duisternis en ik kon de koperen naambordjes boven de deuren met enige moeite ontcijferen. "Chief Mate", "Second Mate", "Third Mate", en uiteindelijk een bordje met "Captain". Na enige aarzeling klopte ik op de houten deur. Er werd niet op gereageerd alhoewel ik duidelijk achter de deur het geluid van stemmen waarnam. Voor de deur blijven wachten leek me niet zo verstandig dus klopte ik nog maar eens, maar deze keer wat harder. Dit had onmiddellijk een reactie tot gevolg, aan de ander kant van de deur begon iemand enorm te schreeuwen. Veel kon ik

er niet van verstaan, het klonk zo ongeveer als: "Fok fann kansje taler slut". Ik snapte er geen bal maar uit de manier waarop het werd gezegd begreep ik drommels goed dat het vrij vertaald "Donder op" betekende. Ik kon echter moeilijk naar huis terug gaan, dus zo brutaal als een hond deed ik de deur open en stapte naar binnen. In de hut zat een grote blonde man in uniform achter een bureau en op de bank aan de zijkant van de hut een oudere, grijze heer. De geüniformeerde draaide zich naar mij toe en stootte nog meer onverstaanbare klanken uit. Toen hij echter aan mijn gezicht zag dat ik er niets van begreep voegde hij er aan toe: "Who are you?". De engelse woordjes van de ULO waren totaal vergeten en ik volstond met hakkelend te zeggen: "New radio

operator from Holland". De kapitein. ik voelde gewoon dat hij de kapitein was, kwam dreigend op mij af en zei in het Engels: "We hebben geen

telegrafist nodig, dus sodemieter maar gauw weer op". Dit is geen letterlijke vertaling maar het kwam er wel dicht bij.

Haastig pakte ik de brief van de Noorse consul in Rotterdam uit mijn zak. Het adres op de enveloppe luidde: Captain Eigil Vesti, ss Candida. Ik was toch echt op het goeie schip, voor het betreden van de loopplank had ik duidelijk de naam Candida op de boeg zien staan. De kapitein griste de brief uit mijn handen, maakte hem open en las staande de inhoud. De man draaide na het lezen van de inhoud een beetje bij en begon een gesprek met de man op de bank in een taal die ik niet verstond. Plotseling kwam hij dreigend op mij af en zei: "Your papers please". Na mijn documenten doorgebladerd te hebben in het bijzonder het diploma voor radiotelegrafist begon hij een beetje te ontdooien. Ik werd voorgesteld aan de "owner". dat was die ouwe man dus, zelf stelde hij zich niet voor. Hij vond het zo vanzelfsprekend dat hij de kapitein was dat hij er geen woorden aan vuil maakte. Nu pas werd mij gezegd mijn koffer neer te zetten en te gaan zitten. Na de benodigde formulieren te hebben getekend kreeg ik zelfs een glas aquavit aangeboden. Nog nooit had ik sterke drank gedronken en het spul voelde aan als gloeiend lood toen ik het doorslikte.

Met dit glas werd mijn sollicitatie bekrachtigd en was ik aangenomen als radiotelegrafist van het ss "Candida".

Die kapitein vergeet ik nooit meer.

Bas PA0RTW

Er zijn nog 45 exemplaren van

De Vonkenboer

beschikbaar

Het boek wordt niet meer in herdruk

genomen, dit zijn echt de laatste

exemplaren.

HelleMonster 2

Beste lezer,

Uit alle persoonlijke stukjes van de redactieleden, is U wel duidelijk geworden, dat we allemaal maar heel gewone mensen zijn, die stukjes over morse schrijven, verzamelen en die uitgeven in ons blad HelleMonster. U bent ook al op de hoogte, hoe het in huize Meijs gaat, als wij 's morgens opstaan, de gang naar de badkamer, om de tanden te poetsen en gezicht te wassen.

De tafel dekken en ontbijten en pas bij de bak koffie en een shaggie, worden Thea en ik langzamerhand een beetje wakker en komen de stembanden ook weer een beetje los, na eerst de luchtpijp schoon gehoest te hebben.

Daarna gaat Thea de e-mail ophalen, terwijl ik door het achter raam naar de vogels kijk, die ik met een boterham blij maak in deze koude tijden.

Dit zelfde ritueel werd ook gevolgd op dinsdag 6 november.

Opeens slaakte Thea een kreet van ongeloof en vroeg mij het mailtje, dat binnen gekomen was, ook te lezen, daar zij dacht, dat ze de inhoud niet goed begrepen had.

Ik las het verhaal ook en kon mijn ogen niet geloven. Niet alleen werden wij gecomplimenteerd met de inhoud van de verhalen van HelleMonster, maar ook werd ons een Unimog oldtimer radiowagen, compleet met een Siemens ontvanger, een Rhode und Schwarz zender en een ANGRC 9 zend ontvanger aangeboden, geheel GRATIS.

Nou, dan zit je elkaar wel even verbaasd aan te kijken, in dat kleine huisje, in dat kleine dorpje Melissant. Het bericht nogmaals gelezen, maar het stond er inderdaad.

De Siemens ontvanger en de Rhode en Schwarz

Hoe was dit nu gegaan? Ik vermoed op de volgende manier. De radactie van HelleMonster stond op de dag van de amateur in Apeldoorn en ik denk, dat de schenker daar een foldertje van ons blad mee heeft genomen. Enkele dagen daarna kregen we een mailtje, met het verzoek, om de Vonkenboer en de eerste jaargang van ons blad op te sturen. Dit hebben wij gedaan en daarna kregen wij het boven genoemde mailtje.

Hans, want zo heet hij en verder wil hij anoniem blijven, vond de verhalen in ons blad zo leuk en hij was zo blij, met mensen die het morse hoog willen houden, dat hij ons de radio wagen schonk. Wel stelde hij als eis, dat de wagen goed onderhouden zou worden en ook in cw gebruikt zou worden.

Nou, dan gaat het pas goed beginnen. De andere redactie leden werden op de hoogte gebracht en gevraagd naar hun mening. De e-mails vlogen heen en weer en iedereen stond erop, dat we het aanbod moesten accepteren.

Afspraken werden gemaakt, over het tijdstip waarop de wagen opgehaald kon worden en waar hij stond. Hij stond in een schuur in Voorst bij Zutphen, dus vanuit Melissant gezien toch wel 200 km ver. Mijn Zoon heeft een éénmans garage bedrijf en ook een groot rijbewijs, dus heeft hij een middag vrij gemaakt voor ons, om de Unimog op te halen.

Om dit alles voor elkaar te krijgen, is toch wel een georganiseer hoor. De fantasie beelden vlogen door onze hoofden en slapeloze nachten volgden, want het was toch een zeer spannende tijd.

...en snoof hij weer de frisse buitenlucht op.....

Dinsdag 20 november was het dan zover. Eerst Paul/PA3AQL opgehaald en zijn we met z'n allen richting Voorst getogen. Als echte Hollanders broodjes en koffie mee genomen in de tas en die werden onderweg al rijdend genuttigd.

Na twee uur konden we Hans begroeten en liet hij ons de Unimog zien, die in de schuur onder een zeil stond, want er woonden ook een groot aantal vogels in de schuur, die probeerden om de wagen wit te krijgen, met hun uitwerpselen.

Onze adem stokte toch wel even hoor, bij het zien van dat monster en al helemaal, toen we zagen wat voor apparatuur erin stond. Wat is dat spul indrukwekkend zeg. Een radiowagen, geheel compleet met zenders, ontvangers antennes masten en ook nog een aggregaat van 2 kW.

Met vereende krachten hebben we wat spullen opzij gezet en de tuimeldeur van de schuur open gekregen.

Toen het grote moment, de motor starten, zou hij het doen? Ja, hij deed het, wat aarzelend, want hij had al een tijd stil gestaan en waarschijnlijk was de benzine ook een beetje oud.

Langzaam werd de auto uit de schuur gemanoeuvreerd en snoof hij weer de frisse buitenlucht op. Mijn zoon kreeg nog wat instructies van Hans, waar alles zat en hoe het werkte, maar voor jonge lui schijnt dat allemaal geen probleem te zijn.

We zijn met Hans overeengekomen, dat wij de auto van hem hebben gekocht, voor een fles whisky, dat schijnt belasting technisch beter te zijn, anders heb je weer een schenking gekregen en moet je daar misschien weer belasting over betalen.

Toen we uiteindelijk het weggetje afreden, in de richting van Melissant, keek Hans toch wel met een beetje weemoed naar de langzaam wegrijdende Unimog.

We zijn eerst maar even langs het dichtst bijzijnde tankstation gegaan, want hoeveel benzine er nog in de tank zat wisten we niet en deze vierwiel aangedreven jongen lust nogal wat, want hij loopt 1 op 4. (mag ik even slikken?)

We trokken daar nogal veel bekijks, maar wij trokken een gezicht, of het de gewoonste zaak van de wereld was, dat er nog Unimogs over de Nederlandse wegen reden.

Toen begon de echte reis naar Melissant pas, ik zat naast mijn zoon in de Unimog, Paul, Thea en nog een vriend van mijn zoon volgden in een Citroen snoek, en zo ging het konvooi op weg, naar het eiland Goeree-Overflakkee, zijn nieuwe thuisbasis.

We konden wel merken, dat hij een tijd stil had gestaan, want in het begin lag de topsnelheid op 50 km per uur, maar na een uurtje was de motor goed warm, alles ging weer een beetje soepeler lopen en uiteindelijk haalden we een topsnelheid van 80 km.

Het was inmiddels al donker geworden en veel achterop komende auto's deden even hun grote licht aan, om te zien, wat voor een monster daar nu voor hen uit reed.

Het was wel een koude tocht, want we hadden nog niet ontdekt, waar de knop van de verwarming zat, en de wind blies door kieren in de canvas kap van de cabine, maar voor mij herleefden oude tijden.

Toen ik als klein jongetje in Indië woonde, werden we vaak met legerwagens naar school gebracht, omdat er kans was, dat we beschoten zouden worden door de Ploppers (Indonesische vrijheidsstrijders).

Dus kon ik mijmerend de vier uur durende reis doorbrengen, maar was toch wel blij, toen de garage van mijn zoon in zicht kwam, want je zit toch met het zweet in je handen, of de motor het niet begeeft. Kun je het je voorstellen, als je pech krijgt en je belt de ANWB? “Ja ik sta hier met pech.” “Wat voor een auto heeft U?” “Een Unimog uit 1967 en hij weegt 3,3 ton, kunt U even met een oplegger langs komen, om ons naar Melissant te brengen, want wij zijn lid van de ANWB.” Ik denk, dat de telefoniste wel even met haar ogen geknipperd zou hebben.

Als U nu denkt, dat we nu weer lui in onze stoel kunnen gaan zitten, dan vergist U zich enorm, want nu gaat het pas echt gebeuren.

Er moest een onderkomen gezocht worden, want zo'n wagen kun je niet aan de weg laten staan, dan is hij zo open gebroken, of gestolen. Nou, dat is geregeld, hij staat lekker verborgen en heerlijk droog.

Hij moet bij de RDW omgezet worden van vrachtauto naar een normale auto, zodat ik met mijn BE-rijbewijs er mee mag rijden.

Ik moest hem laten overschrijven, zodat ik Hans een vrijwarings bewijs kon sturen, ook al gebeurd.

Hij moet verzekerd worden tegen WA, wordt aan gewerkt.

Hij moet schoon gemaakt worden en alles moet worden nagelopen, de motor, de lichten, noem maar op. We moeten kijken, wat er allemaal precies aanboord is en hoe alles werkt, daar gaan Thea Paul en ik morgen aan beginnen. Dus voorlopig vervelen wij ons nog lang niet.

Verder is het de bedoeling, dat we een stichting gaan oprichten, om daar de auto in onder te brengen. Dus moeten we gaan vergaderen, hoe we alles voor elkaar kunnen brengen.

U ziet het, het aanbod van Hans heeft heel wat te weeg gebracht.

Als de wagen geheel in orde is, dan zijn we van plan om hem hier op de gorzen van Flakkee uit te gaan proberen tijdens een geïmproviseerde velddag. Het is de bedoeling, dat er alleen verbindingen in cw gemaakt worden, dus iedereen die met ons wil werken, zal dit met de sleutel moeten doen, het geeft niet met welke snelheid dit gebeurt, al is het 5 woorden per minuut.

De linkerkant van de radiohut

Als het oprichten van de stichting lukt, zijn we van plan, om een speciale call aan te vragen, n.l. een PI9 call, want we willen de wagen de naam HELLEMONSTER 2 gaan geven, daar Rinus Hellemons de eerste verbinding wagen HelleMonster heeft geschapen, zie de kaft van

ons eerste nummer 2001. Mensen, misschien komt

dit verhaal een beetje warrig over, maar dat zal wel komen, omdat ik nog steeds de kriebels in mijn buik heb, van die beauty, die hier vlakbij in de stalling staat.

Namens alle redactieleden wil ik Hans nogmaals van harte danken, en hoop ik, dat de whisky het goede merk was..

Van achter mijn bureautje groet ik U allen, met een hoopvol gevoel voor cw vanuit het HELLEMONSTER 2.

73 Gerard/PA3AAE

Houdt 25 april 2002 vrij voor de meeting

Vliegende storm

De meeting op Vliegveld Valkenburg en vooral het verhaal van de brandweerman, bracht een voorval in mijn herinnering terug, uit de tijd dat ik dienst deed op PCH, in de periode tussen 1951 en 1961.

Die brandweerman vertelde: “Als hier de noodbel gaat, zijn we binnen twee minuten op de plaats van bestemming. We koelen het brandende toestel zo snel mogelijk terug, want de mensen binnen in het toestel, houden het niet lang uit in die hitte. Als 90% van het vuur gedoofd is, gaan we naar binnen en halen de inzittenden er uit. Als die eruit zijn, laten we de boel gewoon uitbranden. We zijn niet in dienst om het toestel te sparen, we zijn er, om levens te redden.”

Het gebeurde tijdens een nachtdienst bij PCH. Het was beestenweer, er woedde een vliegende storm.

Plotseling kwam er een oproep binnen van een schip in nood. In zo'n geval moest je verschillende instanties waarschuwen, waaronder vliegveld Valkenburg. De officier van de wacht stelde me toen een vraag, waar ik het koud van kreeg. Hij vroeg: “Moet ik een heli sturen?” Op zich niet zo'n vreemde vraag, als er een schip in nood is, maar wat was ik nou helemaal, een broekie van 22 jaar en om dan zomaar de verantwoordelijkheid voor een helikoptervlucht in dat stormweer op me te nemen.....

Ik heb die beslissing, wijselijk, aan de chef seinzaal overgelaten, maar ook deze man vond het niet zijn taak om zo'n zware beslissing te nemen.

De spanning steeg....

Wie de beslissing uiteindelijk heeft genomen, weet ik niet, maar er is toch een heli opgestegen en die heeft het schip in nood gelokaliseerd, waarna een reddingsboot de bemanning van boord heeft gehaald.

Alle opvarenden werden gered, het schip is vergaan, maar dat is niet erg, want het was toen ook al zoals de brandweerman op Valkenburg zei:

“Wanneer de mensen gered zijn, is het over. De materialen laten we rustig vergaan, die zijn vervangbaar”.

Het luisterend oor van PCH had zijn diensten weer bewezen

Ko/PAoJY

Brief van een marconist...

Waarde collega,

Hoewel ik je bij de overdracht volkomen vertrouwde, daar jij met een natuurlijke flair alles wist te laten werken, ben ik op zee toch woest geworden over het feit, dat alle boekwerken grondig waren bijgewerkt. Ik vind dit geen matjam (stijl red.) en zal er Radio Holland over schrijven. Thans is het station behoorlijk opgeruimd en over het algemeen ziet alles er, na jouw vertrek, veel beter uit. Het goedkoop glimmende koper heeft nu een waardige kleur groen. De grijze panelen heb ik blauw geveerd en door de meterruitjes meteen mee te verven en enkele knoppen af te zagen, is de bediening stukken eenvoudiger geworden.

Wat betreft de richtingzoeker, ik bemerkte van de week, dat de Chinezen het raam weghaalden. De Ouwe vond het zo slordig staan op het schavotje. Na enige argumentatie moest ik hem gelijk geven. Sindsdien hebben wij uitstekende peilingen, hetgeen jij, gezien het peilingboekje, niet zeggen kan.

Nauwelijks enkele weken aan boord kwam ik tot de ontstellende ontdekking, dat jij regelmatig gedestilleerd water in de accu's deed. Heb dit onmiddellijk verwijderd en in flessen gedaan. Je weet toch dat vocht en elektriciteit elkaar niet verdragen! Dit is een van eerste dingen die men leert, of nog beter, aanvoelt! Hoe kan je dan zo stom zijn? Wel is het waar, dat sinds deze ontdekking mijn drankrekening sterk teruggelopen is. Het brandt ietwat in de maag, maar ik ben wel wat gewend en bovendien kan een mens wel vocht verdragen, maar ik wil niet gaan filosoferen, daarvoor is deze kwestie veel te ernstig.

Ik kan je verzekeren dat bij mij altijd alles in orde is. De zenders mogen dan wel eens niet stralen en de ontvanger uitsluitend storing leveren, maar voor het doel waarvoor ik ze bestem, voldoen de toestellen uitstekend.

Is het wel eens in je onpraktische mind opgekomen, de zendbuizen vanbinnen schoon te maken? Nee, natuurlijk. En dat terwijl je weet dat zelfs mensen kwikdampen niet kunnen verdragen!

Verder bemerkte ik, dat een kakkerlak zich als huisgenoot beschouwt. Hij kan zelfs de zender al afstemmen, met behulp van nog een paar honderd anderen. Voor Japan moest hij gevaccineerd worden, maar was nergens te vinden. Tenslotte zat hij in mijn nek, al een week lang. Het is ook zo koud! Ik vraag me af hoe zo'n lief beest op een tanker terecht komt, net zoals ik, collega.

Intussen zal je wel snel iets van Radio Holland horen en probeer maar niet te ontkennen. Omdat ik netjes wil blijven, eindig ik met:

vriendelijke groeten je
medeseiner
J.N.

P.S. Die seinsleutel is ook gammel, de Q gaat wel, maar de Y wil niet. Dat had je me ook wel eens kunnen zeggen!

Uit: PDRH oktober 1953

Sleutelklik

Kreta....

De naam van dat eiland doet me weer denken aan de keer dat we te maken kregen met een plotseling opstekende storm. Ik ben nog nooit zo zeeziek geweest, als toen die keer.

We waren onderweg van Iskenderun, in de oosthoek van Turkije, naar Kreta. De avond tevoren hadden we lekker zitten doorzakken en dat maakte, in combinatie met die zuidwester storm, de ochtend nou niet bepaald tot een gigantisch succes. Het zal goed te begrijpen zijn, hoe blij we waren Kreta te bereiken en we onze reis in de luwte van dat eiland, koers Noord, richting Italië, voortzetten.

We vetrokken uit de haven en ik zat, met mijn half dronken kop, QTO te geven. Ik kreeg geen antwoord en heb het na een tijdje maar opgegeven. Later op die dag, ik was intussen weer een beetje bij de mensen, heb ik eens even aan de preselector knop van de ontvanger gedraaid en dat hielp. Het bleek een soort "alles of niks" knop. Ik meende ook al eerder een vaag QRT van een van de stations opgevangen te hebben.....Nu was het me duidelijk! Ach ja, het was mijn eerste reis, je kan niet alles hebben.

Piet/PA3GFR

Vrouwenlogica ???

Is Morse een code, vraag ik me wel eens af. Als Morseschrift een code is, is het Chinese schrift het cyrillische schrift of zelfs braille dan ook een code, of is het gewoon een andere methode van opschrijven?

Voor een code heb je een sleutel nodig, voor Morse schrift ook. Als we iets opschrijven, hebben we een pen nodig. Is die pen dan de sleutel tot het schrift?

Voor CW heb je een sleutel nodig om te schrijven. Is de seinsleutel dan de pen van het morseschrift?

Om met een pen geschreven schrift te lezen, heb je je ogen nodig. Om Morse schrift te kunnen lezen heb je je oren, je ogen of het gevoel in je huid nodig.

Verschillende talen kunnen gebruik maken van dezelfde tekens om iets op papier te zetten. Het Morse schrift is zeer goed bruikbaar voor verschillende talen.

Code is versleutelde taal, Morse is gesleutelde taal. Ik denk dat daar de spraakverwarring begint. Wie gebruik maakt van het Morse schrift, weet dat men gebruik maakt van klare taal, alleen de manier van opschrijven is anders dan gebruikelijk.

Met het woord “sleutelen” bedoelt men eigenlijk: “de draaggolf aan en uit zetten”. Als je het zo bekijkt, dan is het woord “sleutel” helemaal verkeerd, het ding zou “draaggolfschakelaar” moeten heten.

Nu we het er over eens zijn, dat de seinsleutel gewoon een aan-en-uit schakelaar is en Morse een taal die bestaat uit combinaties van “kort aan, kort uit, lang aan lang uit”, doemt zich aan mijn geestesoog de vergelijking met digitaal op. Dat bestaat immers ook uit combinaties van “aan en uit”. Is digitale gegevens overdracht dan ook code? Ik vind zelf, dat digitale gegevens overdracht meer code is, dan Morse, want om van digitale gegevens iets leesbaars te maken heb je een berg elektronica en software nodig. Morse lees je zonder hulpmiddelen, als je tenminste niet doof bent. Ach, en als je wel doof bent, gebruik je een simpel lampje. Als je doof en blind bent, zorg je voor een trilmechanisme.

“Nou heb je toch weer hulpmiddelen nodig”, zal U zeggen. Jazeker, maar alleen als je lichaam je in steek laat en als je lichaam je in de steek laat, had je toch al hulpmiddelen nodig.

“SSB is geen code”, zegt men, “dat is klare taal”. Om SSB de ether in te krijgen, moet je gebruik maken van een hele serie ingewikkelde schakelingen, om de spraak zo te coderen, dat het de ether in geslingerd kan

worden. Aan de andere kant, die van de ontvanger, heb je een BFO nodig, om de gesproken taal hoorbaar te maken, te decoderen. Ik weet het, om Morse hoorbaar te maken heb je ook een BFO nodig, maar als een BFO een decoderings apparaat is, dan is SSB ook code. Alleen, om Morse hoorbaar te maken, heb je lang niet zulke ingewikkelde elektronica nodig. Trouwens, voor degenen die het Morse kunnen lezen en schrijven, is dat gewoon klare taal, niks code.

Nu ik aan het eind van mijn overpeinzingen ben gekomen, kom ik tot de conclusie dat het Morse gewoon een schrijfwijze is. Je kunt gebruik maken van een taal naar eigen keuze, alleen de manier van spreken/schrijven en verstaan/lezen is anders. Het ontwerp van deze schrijfwijze hebben we aan Samuel Morse te danken en hij heeft met zijn idee om te kunnen schrijven in een aan/uit combinatie taal, de grondslag gelegd voor de huidige digitale technieken.

Toch blijft het gebruik van het Morse schrift op de oude vertrouwde eenvoudige wijze, fascinerend. In dit tijdperk van toverachtige techniek is de gedachte dat je altijd kan communiceren, ook al valt alles uit, zeer rustgevend. Zelfs als de stroom uitvalt, is het heel goed mogelijk om met een QRP zender, aangedreven met een handgenerator, contact te leggen met andere mensen, want al is het Morse signaal nog zo zwak, het blijft toch leesbaar.

Wat ik hier verkondig is misschien “vrouwenlogica” en ik mag graag reacties ontvangen op de zwakke punten uit mijn redentie.

73/88

Thea/PA3HBP

Hoe zat het ook alweer met.....

Q-codes

QRA = Naam van het station. Eigenlijk je eigen roepnaam, maar kan ook de naam zijn van het huis waarin je woont.

QTH = Geografische positie, of QTH locator (ook genoemd EU/Loc)

Loc = World wide locator, ook genoemd JO-JO systeem.

QRB = De afstand tussen 2 stations.

QTF = antenne peiling, interessant bij aurora en sommige CW MS QSO's

QLF = please try sending morse using your left foot!

ZZZ = ben je in slaap gevallen ?

TEMPO DOELOE

Wat bedoelt die gozer daar nu weer mee, hoor ik velen van U verzuchten.

Nou de titel betekent eigenlijk "verleden", of "tijd die voorbij is".

Ik denk, dat een heleboel ouderen zich de plaatjes nog wel kunnen herinneren, maar de jongere garde zal waarschijnlijk toch met een wat meewarige blik naar de afbeeldingen kijken, gewend als ze zijn aan de mooie plaatjes, die men tegenwoordig van internet kan halen en feilloos kan uitprinten.

Voor mij vormen deze plaatjes toch een dierbare herinnering, aan de tijd, dat ik nog jong was. Ik mag mij enig sentiment veroorloven, daar ik bijna 61 ben.

Ik woonde in die tijd in Gorinchem en had een vriendje, wiens vader chirurg was.

Ze woonden in die tijd in een, naar mijn mening, heel groot huis, met veel kamers en een zeer grote tuin met bomen en struiken er omheen.

Mijn vriendje had een eigen kamer, van zeer grote afmeting en bezat een heleboel boeken, van Kapitein Rob, Erik de Noorman en Tekko Tak op glad ijs.

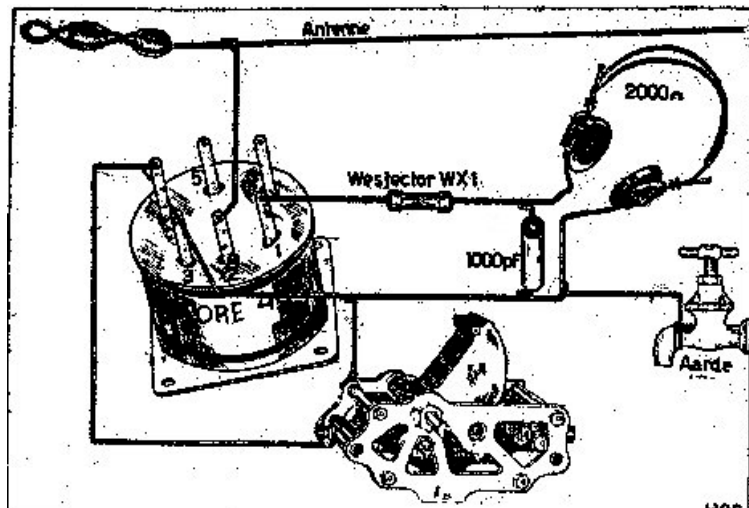
Zijn er nog mensen onder U, die zich dat kunnen herinneren? Dan bent U dus ook van mijn leeftijd of nog ouder.

Ook bezat hij een aantal boeken, "Jongens Radio". Hij was zo aardig, om mij die boeken te lenen en ademloos heb ik ze op mijn kleine kamertje bekeken en gelezen.

Ik waande mezelf tussen de buizen en andere onderdelen, die op de voorplaat te zien zijn. Op de bladzijden in het boek, werd ook een bouwtekening gemaakt van de onderdelen en de draden, die nodig waren, om alles te laten werken. Ik kon maar niet genoeg krijgen van de tekening van de afstemcondensator en de 402 spoel.

Op mijn vraag, of er geen batterij nodig was voor de kristalontvanger, zei hij, dat dat niet nodig was, want de energie plukte je uit de lucht.

Dat ging mijn pet, die ik niet eens had, ver te boven, maar ik heb maar niet verder gevraagd, want dat vond ik zo stom staan.

Wel wist ik van dat moment af, dat radio techniek niet echt gemakkelijk was en vele geheimen bevatte, die ik ooit hoopte te snappen.

Maar het virus was

overgedragen en ik zou en moest ook een kristal ontvanger bouwen.

Eerst maar eens in mijn, van mijn grootvader gekregen, lege sigarenkistje gekeken, hoe de financiële toestand was, maar dat viel toch wel een beetje tegen. In die tijd kreeg ik 15 cent zakgeld per week en als ik dan voor mijn moeder de kamer met de stofzuiger te lijf was gegaan, werd dat bedrag met nog eens een dubbeltje verhoogd.

Dus toen maar aan de melkboer gevraagd, of ik hem op zaterdagen kon helpen, tegen een door hem te bepalen salaris.

In die tijd reed de melkboer nog met paard en wagen door het dorp en kon men hele of halve liters melk krijgen, die dan met een maatbekertje uit de melkbus geschept werden.

Dat betekende dus veel gesjouw en geploeter, met lege flessen, melkbussen en later alles afladen en netjes opbergen en schoonspoelen.

Maar mijn noeste arbeid werd wel aan het eind van de zaterdag beloond met een hele gulden en als hij in een goede stemming was, werd het zelfs wel eens fl. 1,25.

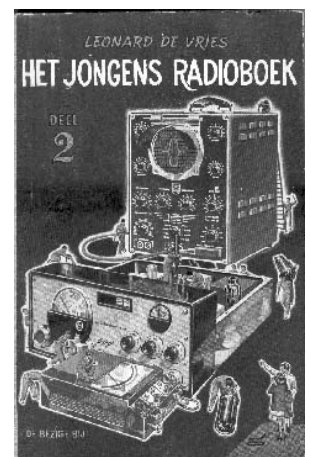
U zult het niet geloven, maar zijn naam was Engel Doeser.

Hoe krijgen z'n ouders het toch verzonnen, om hun zoon Engel te noemen, want zo zag hij er toch beslist niet uit.

Maar ik vond het een beste vent, zolang hij aan het eind van de dag mijn salaris maar betaalde.

Het geld ging dan weer in het sigarenkistje en dat werd dan weer opgeborgen in mijn geheime hoek, want op zo'n leeftijd heb je dat nog.

Schuin tegenover mij woonde een jongen, die een jaar of vier ouder was dan ik en zelf al radio's met echte lampen!! had gebouwd. Niet alleen het feit, dat hij vier

jaar ouder was dan ik, dwong enig respect af, maar ook omdat hij al dingen met lampen bouwde dwong je om tegen hem op te kijken.

Maar er was nog iets aan de hand met hem, wat ik toen niet goed begreep. Het was geen prater, was altijd een beetje slonzig gekleed, nog slonziger dan ik, want in die tijd was er geen geld voor Australian, La Coste of hoe dat tegenwoordig allemaal heet, nee hij keek je altijd aan alsof er een gordijn tussen ons zat. Kennen jullie die blik?

Gewoon een denker dus, allang weer bezig met zijn gedachten aan andere technische vraagstukken.

Heel verlegen heb ik hem uitgelegd, dat ik ook een kristalontvanger wilde bouwen en liet hem het boek van mijn vriend zien.

Hij liep naar een kast en haalde daar een AFSTEMCONDENSATOR uit en een 402 spoel.

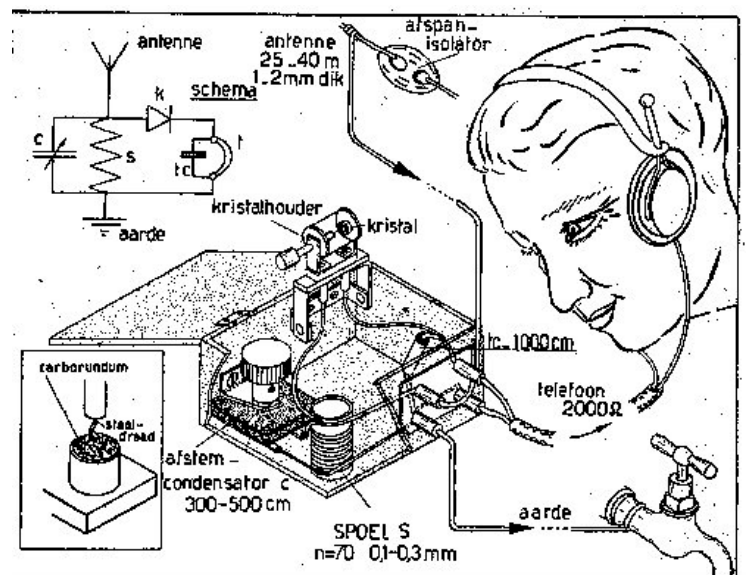
Eindelijk zag ik dat stuk wonder der techniek met eigen ogen. Ik mocht voorzichtig aan het asje draaien en zag hoe de platen feilloos tussen elkaar pasten.

Op mijn vraag, wat dat ding nou eigenlijk deed, vertelde hij me, dat je daarmee de stations opzoekt, maar de werkelijke functie van de afstemcondensator was het verkorten van de antenne.

Het begon mij werkelijk te duizelen, want hoe kon een afstemcondensator een antenne verkorten? Was de functie van de platen misschien het in stukjes hakken van de antennedraad? Dat zou een dure geschiedenis worden, elke keer dat je aan dat ding gedraaid had, weer een stuk van mijn antenne er af!

Na veel lezen, begon ik het toch een heel klein beetje te snappen en bleef mijn antennedraad gelukkig intact.

In dat boek stonden ook chassisdelen, om het geheel te bouwen, maar bij het zien van de prijzen daarvan, sloeg de schrik mij werkelijk om het hart. Nee, daar moest iets anders op verzonnen worden. Buiten het dorp was een houtzagerij gevestigd, dus daar naar toe. Lopen dus, want ik had geen fiets en de tweede hands fiets van mijn vader mocht ik niet gebruiken, want die had hij nodig om naar de kazerne te gaan, jawel, hij was beroeps militair.

Drie kwartier heen gelopen, netjes aan de baas gevraagd, of je op het terrein naar nog bruikbaar materiaal mocht zoeken, want in die tijd was je nog beleefd, en daarna weer drie kwartier terug lopen.

Met de figuurzaag vast de stukjes hout en triplex gezaagd en gelijmd, wachtend op de onderdelen.

Na enkele weken had ik dan genoeg kapitaal bij elkaar, om de onderdelen te kopen, wel tweede hands hoor, want voor nieuw had ik geen geld.

Alle onderdelen vast gezet op het triplex en de draden gesoldeerd.

Soldeerbout bestond uit een houten handvat, een metalen staaf en aan het eind een stuk koper, dat je op het gasfornuis moest opwarmen, totdat de vlammetjes groen werden, dan was de bout heet genoeg.

Vlug naar de tafel lopen en weer een soldering aanbrengen, maar tegen de tijd, dat je dat voor elkaar had, was de bout alweer zover afgekoeld, dat je weer terug moest, naar het gasfornuis.

Je moet toch bewondering hebben, voor het doorzettingsvermogen van vroegere zelfbouwers, vindt U niet?

Uiteindelijk was de ontvanger klaar, maar een volgend probleem doemde op, om te luisteren had je een koptelefoon van 2000 ohm nodig en ik had helemaal niets.

Enkele weken later bereikte ik de leeftijd van twaalf jaar en het geschenk, dat ik van mijn ouders kreeg, was een dump koptelefoon. Hoe mijn vader daar aangekomen is weet ik niet, misschien had hij connecties met de verbindingdienst? ik kan het niet zeggen.

Ik mocht een draad spannen van ons huis naar het huis van de melkboer, wat een Engel toch he, want achteraf hoorde ik, dat hij het hele proces toch gevolgd had en mij daarom dat baantje had gegeven.

Alles aangesloten, de antenne, aarde aan de waterleiding, koptelefoon op en draaien aan de afstemcondensator. NIETS.

De detector bestond uit een stukje kwarts?? met daarop het puntje van een draadveertje en daar weer een handeltje aan. Je moest nu met dat handeltje het puntje van dat veertje op het meest gevoelige stukje van het kwarts zetten. Maar waar zat dat gevoeligste plekje en in welke stand van de afstemcondensator vond ik HILVERSUM 1 of 2?

Ja, toen heette dat niet radio 1 of 2, maar Hilversum 1 of 2.

Kijk maar eens op de afstemschaal van een oude radio, als je hem tenminste niet bij het grof vuil gezet hebt.

Maar het is me toch eindelijk gelukt hoor, ik hoorde muziek in de koptelefoon en het gevoel dat ik toen had, daar zijn geen woorden voor. Je

moet zoiets zelf meemaken, om te weten, wat voor een gevoel dat is, maar tot op de dag van vandaag weet ik het nog precies.

Mocht ik U verveeld hebben met mijn mijmeringen, dan mijn oprechte excuses. Het probleem als je ouder wordt, is het feit, dat je steeds meer herinneringen krijgt.

Gegroet, van achter mijn bureautje uit mijn kleine huisje aan dat kleine straatje uit het dorpje Melissant.

73 Gerard/PA3AAE

MORSECODE EN BAUDRATE

We hebben bij een TOR (Telex Over Radio) cursus wel eens stilgestaan bij de vraag hoe snel eigenlijk de Morsecode werkt. TOR werkt met een bitsnelheid van 50 baud (bits/sec).

Bij de seinlessen op de radioschool wordt de code hardop uitgeteld. Dat ging na een kwartier wel vervelen, zodat er vaak hele liederen gezongen werden. De seinleraar gaf stampend met een stok op de grond het tempo aan. Het was dorstverwekkend, zodat hier de basis werd gelegd voor een nat zeemansleven. De letter V werd uitgeteld als: 1-1-2-1-3-1-423-123.

Twaalf tellen dus, inclusief de vereiste tussenruimte van drie tellen..

Het standaardwoord bij snelheidsmetingen is "PARIS". Het aantal tellen van dit woord is als volgt:

P : 1-1-223-1-323-1-1-123 -> 14 tellen

A : 1-1-223-123 -> 8 tellen

R : 1-1-223-1-3-123 -> 10 tellen

I : 1-1-2-123 -> 6 tellen

S : 1-1-2-1-3 -> 5 tellen

woordruimte = 7 tellen

Totaal is de standaard woordlengte 50 tellen. Is dat toeval?!

Een seinsnelheid van 12 woorden/minuut resulteert in $12 \times 50 = 600$ tellen/minuut.

Dit komt overeen met 10 bits/sec, ofwel 10 baud.

Niet zo snel als een internetverbinding, maar wel met zeer smalle bandbreedte, dus minder storing.

Sjaak Tessers.

Een langdurige beginneling met CW

Eind 1996 behaalde ik, zonder problemen, het door mij zo felbegeerde examen morse. Hiermee zou ik de wereld kunnen gaan veroveren. Begin 1997 ontving ik mijn A-call en een paar dagen later stond er een HF-set. Lang had ik op dit moment gewacht. Vol enthousiasme de hele handel geïnstalleerd en ik zou het wel gaan maken. Ik wilde de wereld wel eens laten zien hoe je in SSB en CW behoorde te werken. In SSB had ik de nodige practice opgedaan op 2 en 6 meter en CW mocht geen probleem zijn, immers had ik een jaar zeer intensief er voor geleerd en snelheden van 16/18 woorden per minuut waren totaal geen probleem.

Als eerste ben ik naar 40 meter gegaan en boven in het CW gedeelte gaan zoeken naar een station dat CQ riep. Dat viel tegen... iedereen was in QSO en dus moest ik zelf gaan roepen. Tot dat moment was er niets aan de hand... even de swr testen en vooruit met die geit... tot en met dat moment was er niets aan de hand, maar toen gebeurde het.. er kwam een Italiaan voor me retour... hoera zou je dan zeggen de eerste verbinding in CW op HF zou binnen enkele minuten een feit zijn.... Niets van dat alles, ik schrok me wezenloos en blokkeerde volledig. Van schrik heb ik een hengst aan de VFO gegeven, zodat hij niet kon merken dat ik niet meer durfde. Onzin zult u zeggen. Helemaal mee eens, ik vond het ook belachelijk maar het gebeurde me wel.

Sinds die eerste keer heb ik tot nu toe ongeveer 300 QSO's gemaakt, waarvan de meeste niet alleen maar 599 naam en QTH, en nog steeds gaat het niet automatisch. Telkens neem ik me voor om weer actief te worden in CW, maar steeds verlies ik weer de moed. Voor mij onbegrijpelijk.

Ik zie een hoop A amateurs om me heen die de morse, vlak na het examen, goed beheersen en die het ook leuk vinden om het te doen en die het ook niet voor elkaar krijgen en binnen niet al te lange tijd zullen afhaken. Dat zal mij voorlopig niet gebeuren, ik wil zo graag. Ik heb in het verleden al vele goede raadgevingen gekregen van experts op dit gebied, maar het lukt nog steeds niet.

Maar de drang naar CW is toch nog wel zo groot, dat het eens moet lukken. Lezers van dit geweldige Nederlandse CW magazine, die zich hierin herkennen wens ik sterkte toe en vooral blijven volhouden. Eens zal het mij, maar ook u lukken en dan lachen we hierom. Het zou zonde zijn als wij zouden afhaken in het plegen van deze mooie mode. Komt u mijn call in een week meerder malen in CW tegen dan weet u dat het gelukt is..

Peter Hopmans PA3HCF

Muziek à la morse.

Yes! Ik vouw mijn vingers in elkaar en draai mijn handpalmen naar buiten, terwijl ik mijn armen strek. Voordat ik begin met pianospelen krijg ik altijd al zo'n blij gevoel. Het idee dat ik die toetsen aanraak en er nog muziek uit krijg ook is het geweldigste gevoel dat ik ken. Ik strek mijn vingers uit en wil ze op de toetsen zetten... BIEP! Ik kijk verstoord op. Mijn moeder merkt het en kijkt verontschuldigend om. "Ik ga zo even seinen.", zegt ze. Ik zucht zachtjes. "Zet anders maar de hoofdtelefoon op.", raadt ze me aan. Dat doe ik dan. Ik laat me niet storen door een beetje gebiep. Ik rol het draad uit en steek de plug in het gat. De koptelefoon staat nog op mijn maat. Mijn moeder zet ondertussen eerst nog een flinke bak koffie voor ze begint met seinen, maar dat dringt al bijna niet meer tot me door. Ik strek me nog een keer flink uit en zet dan eindelijk mijn vingers op de toetsen. Daar gaan we dan. Eerst maar eens Avé Maria, die ik uit mijn hoofd aan het leren ben. Sinds ik beter heb leren noten lezen, schijn ik minder goed muziek uit mijn hoofd te kunnen leren, omdat ik nu veel makkelijker even op het bladmuziek kan spieken. Dat ergert me. Ik frons mijn wenkbrauwen

en probeer het nog eens van begin af aan. Weer een fout. Grrrr. Nog eens. Nu gaat 'ie goed, ja.. nee, nog een keer. En nog een keer en... er klinkt weer een valse noot. Verbaasd probeer ik dezelfde toetsen nog een keer, ik had het toch zeker goed gedaan, deze keer? Nu klinkt het wel. Het zal wel. Ik ga weer verder en weer klinken

er flink valse noten tussendoor. Ik stop met spelen en hoor het gebiep doorgaan. Aha, mijn moeder is dus begonnen met seinen. Het is wel vervelend, maar ik zet de piano wat harder en dan gaat het wel. Ik schuif het volumeknopje twee streepjes op, dan begin ik weer opnieuw. Toch hoor ik nog steeds wat vreemds, een soort getik. Ik stop en het getik gaat door. Mijn moeder stopt en het getik stopt ook. Dan weet ik het. "Mam!", roep ik uit. "Het stoort op mijn koptelefoon!". "Wacht effe, ik ben even in

gesprek.”, antwoordt ze, terwijl ze aandachtig luistert naar het verhaal dat haar geseind wordt. Ik mompel: “Hij’s fijn.” en zet de piano uit. Een veldslag tegen seinen win je toch nooit. Hoewel... misschien als ik ga *drummen...*

Maroeska

Blijf AUB verhalen insturen. Misschien vindt U het lang duren voordat Uw verhaal geplaatst wordt, maar de verhalen worden geplaatst op volgorde van binnenkomst.

Hallo mensen,

De meeste keren dat ik op sta heb ik wel zin in het leven. Ik doe dan de gordijnen open en kijk uit over de gracht met de woonbooten. Ik zie dan mijn overbuurman zijn hondje uitlaten en andere mensen naar hun werk gaan, loopend of op hun fiets.

Maar vanmorgen was het een ramp. Ik kan nooit zo lang blijven slapen, dus toen ik om zeven uur opstond en de gordijnen opendeed, regende het erg hard en was het nog erg donker.

Ik heb ze toen maar dicht gelaaten en ben een beschuitje gaan smeren en een bakje sterke thee gaan zetten, want ik hou wel van een sterk bakkie. Ik heb de radio aangezet en die staat bij mij altijd op Hilversum 2. Dat heet tegenwoordig geloof ik radio 2, maar ik heb nog zo'n ouderwetse lampen radio waar nog steeds namen van de stations op staan zoals Hilversum 1 en 2 en ook Droitwitch en nog meer van die speciale namen en dan fantaseer ik altijd hoe het zou zijn in die landen.

Eerst mijn beschuitje en thee gebruikt en daarna die lelijke smoel gewassen en geschooren, want anders schrikt de onderbuurvrouw Pietje, als ik de courant uit de bus ga pakken.

Eindelijk begon het buiten een beetje licht te worden en heb ik de gordijnen toch maar open gedaan, maar het regende nog net zo hard.

Gatverdamme wat een ongezellige rotdag was het. Nou ja dan mijn eddystone maar aanzetten, kijken of er al vroege seiners waren. Ik naar mijn radio hoekje bij het raam, want dan kan ik luisteren en tegelijk naar die mooie amsterdamse wijfe kijken die langs lopen. Ik

haal de schakelaar van de eddystone over om hem aan te zetten en hoor een groote kelere klap uit het toestel komen en tegelijk ging ook de radio met Hilversum 2 uit. Ik zat te trillen in mijn stoel want ik schrok me te barsten. Eerst maar eens een zware van nelle shaggie gerold en angestooken om tot rust te komen en even nadenken.

Er zou wel een stop gesprongen zijn dus daar moest ik naar gaan kijken maar als ik er een nieuwe in zou doen en de eddystone stond nog aan dan zou de stop weer springen. Dus heb ik de stekker van de eddystone er voor de zekerheid maar uitgetrokken. Mijn fok opgezet en een zaklantaarntje gepakt want bij mij zit de stoppenkast in een donkere kast bij de trap. En ja hoor toen ik op de stoppen keek was er een kapot helemaal zwart gebrand dat glaasje. Gelukkig zat er nog een stop in en die heb ik er voorzichtig ingedraaid terwijl het zweet mij op het voorhoofd stond want ik verwachtte dat hij misschien weer zou springen maar gelukkig ging het goed. Ik heb toen eerst mijn vriend Manus opgetelefoneerd maar ik bleef draaien zeg, die goozer was steeds in gesprek. Ja ik heb nog steeds een telefoon met zo'n draaischijf want die nieuwerwetse dingen hebben van die kleine rot knopjes en daar zijn mijn vingers te grof voor. Heb ik hem eindelijk te pakken en ik leg hem alles uit. Ja zegt ie ik weet ook niet wat er loos is want ik ben geen helderziende maar er zal beslist sluiting in die oude doos van je zitten. Ja patser zeg ik tegen hem zover was ik ook al gekome want ik heb een nieuwe stop in de kast motte doen dus was het een sluiting. Wat een eikel he? Maar zegt Manus als je wilt hebben dat ik die oude stofbak van jou ga repareren dan mot dat ding wel hier naar toe komme, dus doe hem in een plastieke zak neem hem onder je arm en pak effe lijn 1. Dat zei die floepert expres want hij weet dat die eddystone voor mij erg zwaar is en dat ik niet ver meer kan loope. Dus heb ik mijn zoon maar gebeld en hem alles uitgelegd en gevraagd of hij de radio naar Manus kon brengen. Zegt dat schatje van een zoon van me Jezus Pa jij hebt ook altijd wat te ouwehoeren. Mot je nagaan heb je je heele leven voor dat jong met liefde gezorgd maar als je in de penarie zit dan hebbe ze niks voor hun ouwe over. Maar goed hij zou dat ding naar Manus brengen. Ik zitte wachten tot ie komt, het ene shaggie na het andere rookend want het zat me toch niet lekker. Stel je voor dat mijn radio helemaal verrot was dan kon ik niet meer luistere naar Gerard en al die anderen. Komt me zoon eindelijk na twee uur anscheite met een gezicht als windkracht 12. Maar toen hij zag dat zijn ouwe vader helemaal in paniek was, draaide hij een beetje bij. Ik had de eddystone netjes in een plastieke zak gedaan met een briefje voor Manus erin en steevig dicht gebonden met een stuk paktouw. Jongen doe je oude vader een groot plezier en breng dit oude juweeltje naar Manus want die zal er effe naar kijken voor me. Kijkt Bertje want zo heet mijn zoon naar me en zegt je mot niet zoveel rooken want als Annie die volle asbakken weer ziet gaat ze weer helemaal over de rooie. Je zou die gozer toch zo een stomp voor z'n kanus geven maar ik denk bij mezelf vriendelijk blijve Gerrit want

die eddystone moet naar Manus. Hij pleite met dat ding onder zijn arm roep ik hem nog na terwijl hij de trap af stommelt, voorzichtig met dat ding hoor Bertje zegt hij tegen me Pa zeik niet zo over dat oude kelere ding. Nou daar zit je dan niks te doen. Ik ben maar bij het raam gaan zitten koekeloeren naar de regen en de mensen in hun regenjassen. Van pure verveling heb ik zelf ook maar mijn regenjas aan getrokken en mijn stok gepakt en ben ik maar zelf naar de bakker gegaan om brood te halen. Kom ik Pietje mijn onder buurvrouw tegen zegt ze Gerrit dat zie ik toch niet vaak, dat je zelf boodschappen doet.

En wat kijk je sjagerijnig zeg heb je kiespijn? Dat takke mens stond me natuurlijk in de zeik te nemen want ze weet dat ik al jaren een vals gebit heb. Nee zeg ik mijn eddystone radio is kapot en nou kan ik niet luisteren naar mijn vrienden. Gerrit zegt ze, bedoel je die radio waar die piepjes uitkomme? Ja Pietje dat is hem, die ging vanmorrege heelemaal verrot toen ik hem aanzette met een grote rotklap en ook de stop vloog er uit. Nou ik dat zeg, ik moet ook nog nieuwe stoppen kopen want ik heb vanmorgen de laatste er in gedraaid. Nou zegt ze sterkte Gerrit en ik hoop dat hij nog gemaakt kan worden anders mot je toch een nieuwe kopen. Het is wel een best mens hoor die Pietje maar altijd zo verrekte nieuwsgierig vind ik. Ze moet alles weten en zit de hele dag maar door het raam te kijken wie er langs komt.

Nou ik heb toen een halfje bij de bakker gekocht en daarna een doosje stoppen bij de lampewinkel, maar toen ging mijn poot toch behoorlijk zeer doen. Ik ben toen maar naar het cafe van Rooie Nelis gegaan en heb daar een bakkie koffie gedronken en daarna nog een jonge genomen tegen de pijn in mijn poot. Daarna op mijn gemakje naar huis gegaan maar het viel toch niet mee hoor. Geloof me jongens maar ik was heelemaal van slag omdat mijn radio kapot was. Ik weet niet meer hoe ik die dag door gekomen ben, van sjagerijnigheid heb ik s'middags maar een tukkie zitten doen in mijn stoel bij de kachel maar daar krijg je weer pijn in je rug van. Gelukkig had ik dat Vonkenboerboek en ook Hellemonster binnen gekregen dus ben ik daarna maar lekker gaan lezen. Na mijn warme prakkie s'avonds de televisie maar aangezet maar dat was ook al niet veel. Je wordt toch tegenwoordig niet vrolijk meer van al die beelden op het nieuws hoe de mensen mekaar het licht niet meer in de ogen gunnen.

Wordt er om tien uur nog an de deur gebeld, ik doe open en roep wie daar? Hoor ik Bertje z'n stem ja ik ben het met dat rot ding voor je en ik ben zeiknat van de regen. Als je zo door blijft gaan met mij als loopjonge voor jou te gebruiken dan gaan Annie en ik verhuizen hoor.

Ik wordt dat gezeik van jou een beetje zat. Dat meent die gozer niet hoor want diep in zijn hart kan hij niet zonder zijn oude vader, want als hij bij mij op bezoek komt dan krijgt hij altijd een lekker borreltje van me. Ik maak de zak open en daar is mijn eddystone weer. Zit er een briefje bij van Manus. Ik ben er tegelijk aan begonne Gerrit. Je an en uit schakelaar was verrot en die heb ik vervange voor je. Ik heb hem van binne ook uitgestoft en twee nieuwe lampjes voor de schaalverlichting vervangen want die waren ook kapot, maar dat had je met die schele ogen van je nog niet gezien zeker? Toen ie klaar was heb ik maar tegelijk Bertje gebeld dat ie hem kon komen ophalen, maar die was daar echt niet blij mee. Veel plezier ermee Gerrit. Nou ik heb Bertje een lebbert op zijn wang gegeven en Manus een fles jonge beloofd. Toch fijn als je zo'n aardige zoon en vriend hebt, ik ben weer helemaal de oude.

Groetjes van Gerrit Bekandt.

Ook namens Ome Gerrit wenst de redactie van
HelleMonster U een goed, gezond en CW aktief
2002

Contactpunt

Beste Lezer,

Als U dit onder ogen krijgt, gieren de sneeuwstormen misschien om het huis, of als dit stuk later geplaatst wordt in het HelleMonster, staan de sneeuwkllokjes misschien net met hun kopjes boven de grond. Nog geen tijd zult U zeggen, om over de zomerse trektochten met tent of caravan te gaan denken, maar mijn ervaring, op oudere leeftijd is, dat de tijd zeer snel voorbij gaat en voor je het weet, zie je iedereen weer die sleurhutten staan te wassen en zakken aardappelen aanboord stouwen, want wij Nederlanders blijven zuinig. Er zijn onder U beslist mensen, die naar een natuurcamping gaan, daar ben ik ook wel eens geweest, en daar mocht ik geen draadje aan een boom hangen, voor de nodige verbindingen, zelfs een stukje touw, om de was op te hangen was verboden. Ook zijn er mensen, die net als de zwaluwen, duizenden kilometers naar het zuiden afzakken. Voor beide soorten kampeerdere, wil ik U op de hoogte brengen, van een kleine camping in Midden Limburg, die in de eerste instantie bestemd is voor radio amateur kampeerdere. Er zijn twee velden, van ongeveer 50 bij 100 meter en per veld wil de beheerder niet meer dan zeven of acht caravans hebben, dus ruimte zat. Maaaaaar, en dat is het belangrijkste denk ik, U hebt er de gelegenheid, om elk soort antenne te plaatsen, ophangen of wat dan ook. Er zijn zelfs bamboe stokken te leen, om een lw antenne in het midden te steunen. Kortom, U kunt alle kanten uit. Ik ben daar verschillende keren geweest, samen met andere amateurs en we hadden geen last van elkaar. De beheerder is zelf ook amateur en werkt op de dummy, als er gasten zijn. Als ik uitgenodigd werd voor de koffie, dan werd er niet geschreeuwd, maar werd ik op 3551 aangeroepen via zijn dummy antenne. De camping is heerlijk rustig, in een mooie omgeving, met rustieke dorpjes en vriendelijke mensen. Mijn ervaring is, dat ik U die camping van harte kan aanbevelen, voor een tussenstop of om daar enkele weken te staan, om eens lekker te stoeien met allerlei antennes. Hopelijk zie ik U daar eens, of werk ik U, als U daar zelf staat.

Informatie kunt U krijgen bij:

Camping KNIENSEERD

Remy v.d. Sande/PA0SAN

Ensebroekerweg 6

6037 NV Kelpen-Oler (tussen Weert en Roermond)

0495 651922

73 Gerard PA3AAE

CW Genesis

Eerst maakte hij de punt. Hij keek er naar en zag dat het goed was.

Maar alleen een punt was niet goed, dus maakte hij er een streep bij. Nu wist hij dat het compleet was.

Hij gaf het aan de man en zijn vrouw om er een naam aan te geven en zij noemden het Morse Code en zo begon de geschiedenis van de communicatie.

Zij deden het vaak samen en het was goed!

Ze namen het overal met zich mee waarheen ze ook gingen, ook toen ze moesten verhuizen door dat voorval met die appel.

Er verschenen valse profeten en zij spraken als de slang. Zij zeiden: “CW is veel te lastig”.

Ze vonden andere modes uit en ze dreven de spot met de ware gelovigen en met hun recht-op-en-neer sleutels.

Dit was niet goed.

Ze namen een toren bouwer in de arm, Babel genaamd, om voor hen een toren te bouwen, zodat ze een gigantische velddag konden organiseren.

Maar ze kwamen van de toren omlaag en ze waren kwaad. De packetteers konden het AM ridders niet verstaan. De AM ridders verstonden geen SSB, omdat het klonk als Donald Duck.

Daarom zeiden zij: “Ik doe niet meer mee, krijg het heen-en-weer maar met je cluppie!” De slang die CW minachtte, zei honend: “Wat heb je er aan?”.

Hij zei zelfs: “Wie heeft er nou een machtiging nodig? Laten we naar onze eigen 27 MC band gaan.” En al snel zaten ze allemaal te zwammen en ze konden elkaar niet verstaan, want ze kletsten allemaal tegelijk en zeiden: “staande bij, ouwe jongen, breakie break...”

Noach probeerde hen op te laten houden. “Luister niet naar de slang”, zei hij, “Het is niet te laat. Leer de Morse Code weer opnieuw, zodat we weer tot elkaar komen. Laten we een velddag houden en weer met elkaar praten.” Maar ze gaven geen aandacht aan Noach en al snel wilde niemand meer een QSO met Noach maken.

Toen het water gevaarlijk hoog kwam te staan, riepen ze Hem aan en Hij zei: “Roep Noach maar aan met je amateur-radio en dan zal hij jullie komen redden met zijn boot.”

Maar er was niemand meer over, die wist hoe je SOS moest seinen in Morse en ze kwamen allemaal om.

Hoedt U, wanneer de overstroming daar is, dat U nog steeds SOS kan seinen!

Morse telegrafie

Het heeft mij altijd getroffen, dat er geen ander verbindingsmiddel was, waarover zoveel werd verteld. Noem maar op wat U wilt, de antieke middelen of de supermoderne met de ingewikkelde namen en afkortingen, of de grote tegenhanger van Morse, de telefonie; je kunt je eenvoudig niet voorstellen, dat daarover dezelfde verhalen de ronde zouden doen. Voor zover ik het kan

overzien, is bij geen enkel middel de mens zo nauw, zo indringend betrokken als bij de Morse-telegrafie. In feite is de man, de operator, het verbindingsmiddel zelf. Het onooglijke futiele seinding, dat hij hanteert, is alleen maar de *SLEUTEL* tot het middel. Hijzelf is Morse, de telegrafist, de marconist, de sparks, draad of vonkenboer. Hijzelf is de code; die zit in hem.

Rinus Hellemons/PAoBFN/SK (MM "30" 1988)

TU SU

73

1 jaar volbracht!